Tam však sám došel pouze určitou vzdálenost po silnici směrem k domu, na pozemek u domu čp. [redacted] nevstoupil. Zůstal na silnici. Trval na tom, že obžalovaný V[redacted] si ho spletl, spolu v kritické době hovořili, ale nikoliv na pozemku poškozených, nýbrž až na silnici. V hlavním líčení tento obžalovaný trval na konfrontaci s obžalovaným V[redacted]. Při této konfrontaci na č.l.2208 obžalovaný V[redacted] opravil svoji původní výpověď v tom směru, že se s obžalovaným I[redacted] setkali ještě před vrátky vedoucími na předmětný pozemek. Za takovéto situace, kdy proti obžalovanému I[redacted] nebyl dostatek usvědčujících důkazů, neboť z výpovědi obžalovaného N[redacted] vyplývá pouze to, že tento obžalovaný šel směrem k domu, nikdo nehovoří o jeho vstupu na pozemek, nemohl soud uznat obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby. Naproti tomu soud nemohl pominout, že tento obžalovaný do [redacted] přivezl obžalované B[redacted], J[redacted] a K[redacted], čímž jim umožnil spáchání trestné činnosti, pro kterou byli uznáni vinnými. Pokud obžalovaný I[redacted] tvrdil v přípravném řízení, že nevěděl o událostech v [redacted] den před tím, této obhajobě soud neuvěřil. Jeví se jako naprosto nevěrohodné, že za situace, kdy sám tento obžalovaný uvádí, že v Besedě bylo kolem čtyřiceti kluků a ti uváděli, že se jede do [redacted], kde se houfují cikáni, by nebyl informován o předcházející akci. Proto jej soud uznal vinným obdobně jako spoluobžalovaného J[redacted].

Obžalovaný Z[redacted], jak sám připouštěl, sledoval události v průběhu večera dne 22.2.1991 v [redacted]. Byl tedy dobře informován o tom, co se předcházejícího dne odehrálo. K tomu, že odvezl spoluobžalované do [redacted], uváděl, že byl požádán, aby jel za ostatními auty. Původně to odmítl, nakonec to jakožto taxikář vzal jako kšeft, a proto jel. Zůstal však stát v [redacted] u auta společně s obžalovaným H[redacted]. Teprve při zpáteční cestě se dozvěděl o tom, že E[redacted] B[redacted] ml. byl zbit. Uváděl, že jízdu taxíkem platil voják Z[redacted] (č.l.862), toho po předložení fotografií na č.l.888 identifikoval jako svědka V[redacted]. Opětovně na č.l.869 tento obžalovaný uvedl, že tento svědek jízdu vyjednal, připustil však, že dosud mu nebyla zaplacena. V hlavním líčení na

č.l.2186 tento obžalovaný odmítl vypovídat a svoje původní výpovědi označil za správné, nadruhé straně však hovořil o určitém nátlaku ze strany policie. Nedokázal jej však blíže specifikovat. Z výsledků přípravného řízení i průběhu dokazování v hlavním líčení není pochybností o tom, že obžalovaný Z[redacted] zůstal po příjezdu do [redacted] u vozidla. To potvrzují ve svých výpovědích obžalovaní H[redacted], J[redacted], N[redacted] a svědek R[redacted]. Obdobně vypovídal i obžalovaný J[redacted]. Tvrzení obžalovaného Z[redacted] o tom, že se jednalo o jízdu v rámci jeho povolání taxikáře, je vyvráceno výpovědí svědka Z[redacted] V[redacted] na č.l.1398-1399. Tento svědek navíc uváděl i tu skutečnost, že i obžalovaný Z[redacted] byl ozbrojen. Soud, stejně jako procesní strany, pokládal osobní výslech tohoto svědka v hlavním líčení za nezbytný. Opakovaně se pokusil zajistit osobní přítomnost tohoto svědka, což se mu však nepodařilo. Požádal i o vypátrání jeho pobytu, když ten se na adrese trvalého bydliště nezdržuje. Veškeré pátrání po tomto svědkovi však bylo bezvýsledné. To vyplývá i z výsledků šetření policie na č.l.2535. Další šetření potvrdilo obžalovanými sdělené podezření, že tento svědek se zdržuje mimo území republiky (č.l.2746). Proto krajský soud v hlavním líčení postupoval podle § 211 odst.2 písm.a) tr.ř. a výpověď tohoto svědka přečetl. Z provedeného dokazování tedy nevyplynulo nic o tom, že by se jednalo o služební jízdu, naopak z již zmíněné svědecké výpovědi vyplývá, že obžalovaný Z[redacted] jel do [redacted] ozbrojen. Proto soud uznal vinu ve smyslu obžaloby. Tento obžalovaný byl informován o průběhu předcházejících událostí a na místo činu dopravil spoluobžalované A[redacted], S[redacted] a Š[redacted], čímž jim umožnil spáchání trestné činnosti, pro kterou byli uznáni vinnými.

Obžaloba kladla za vinu obžalovanému H[redacted], že vstupem na pozemek u domu čp.[redacted], vykřikováním urážlivých výroků proti poškozeným a jejich honěním po obci, spáchal trestné činy porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,3 tr.zák. a trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. Tento obžalovaný od samého počátku trestního řízení však uváděl, že on sám zůstal stát před vrátky vedoucími na předmětný pozemek. Na správnost své původní

výpovědi i svých tvrzeních při konfrontacích se spoluobžalovanými odkázal tento obžalovaný i v hlavním líčení (č.l.2215). Tento obžalovaný byl původně usvědčován výpověďmi spoluobžalovaných H[redacted], K[redacted], N[redacted] a V[redacted]. Obžalovaní K[redacted], N[redacted] a V[redacted] však hovořili o jeho přítomnosti a resp. dalšímu zapojení do pozdějšího napadání zemřelého B[redacted] ml. Toliko obžalovaný H[redacted] hovořil o tom, že obžalovaný H[redacted] na dvorku domu čp.[redacted] přetáhl holí psa, na tom trval i při konfrontaci. O věrohodnosti obžalovaného H[redacted] již soud řekl své při hodnocení jeho výpovědí týkající se předcházející trestné činnosti. Za takové situace, když proti obžalovanému H[redacted] nebyl jiný usvědčující důkaz, nezbylo soudu, než v pochybnostech rozhodnout ve prospěch tohoto obžalovaného a zprostit jej viny s tím, že nebylo prokázáno, že by tento obžalovaný byl pachatelem projednávaného trestného činu (§ 226 písm.c/ tr.ř.).

Obdobně příznivě dopadl výsledek dokazování i pro obžalovaného H[redacted], který byl stíhán pro to, že obdobně jako spoluobžalovaní J[redacted] a Z[redacted] poskytl své osobní motorové vozidlo k přepravě obviněných do obce [redacted], ačkoliv i jemu bylo známo, že mají v úmyslu v [redacted] fyzicky napadnout příslušníky rodiny B[redacted] J[redacted] a jeho příbuzné a byl mu znám způsob provedení předcházejícího útoku. Tento obžalovaný opakovaně uváděl, že v [redacted] zůstal u auta, žádnou akci neorganizoval, do vesnice přivezl svědky K[redacted], R[redacted] a původně obviněného zemřelého mladistvého P[redacted], proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno. Od počátku tento obžalovaný rovněž popíral, že by cestu do [redacted] organizoval. V závěrečné řeči poukazuje jeho obhajoba na to, že byl požádán o odvoz mladistvým P[redacted] a svědkem K[redacted], u čehož byl přítomen též svědek R[redacted]. Přitom obžalovaný nevěděl, že se jede do [redacted], ani za jakým účelem. Obhajoba zdůrazňuje, že svědek R[redacted] z vozidla vůbec nevystoupil, mladistvý P[redacted] šel blíže k domu, ale ani jeden z členů osádky se aktivně nepodílel na napadení cikánů z rodiny B[redacted] J[redacted]. Teprve na zpáteční cestě přisedl k osádce H[redacted] vozidla obžalovaný V[redacted], avšak o jeho účasti na jednání neměl obžalovaný H[redacted] ponětí.

Proto podle názoru obhajoby nedošlo k naplnění skutkové podstaty pomoci k trestnému činu, když se osoby obžalovaným H[redacted] převážené samy na útoku proti cikánské rodině nepodílely. Obžalovanému V[redacted] obžalovaný H[redacted] ani nikdo jiný z osádky nesliboval předem žádnou pomoc, nikdo z osádky nebyl ozbrojen. Z toho obhájce vyvozuje závěr, že je evidentní, že osádka nejela do [redacted] v úmyslu vykonat tam nějaké násilí. Z toho důvodu navrhl zproštění obžalovaného H[redacted] z obžaloby ze skutku uvedeného pod bodem 8/. Soudu nezbylo, než se ztotožnit s názorem obhajoby. Přes určité pochybnosti není za situace, kdy si protiřečí výpovědi dalších spoluobžalovaných,prokázáno, že by obžalovaný H[redacted] cestu do [redacted] organizoval. Svědek R[redacted] potvrzuje obhajobu obžalovaného H[redacted], že potom měli jet jinam, mladistvý P[redacted] v přípravném řízení výslovně uvedl, že se chtěl do [redacted] podívat,a proto požádal o odvoz.Je třeba konstatovat, že za situace, kdy není z důkazů jednoznačně prokázáno, že obžalovaný H[redacted] se podílel na organizování akce (soud to sice považuje za vysoce pravděpodobné, to však pro uznání viny nestačí), se soud musel zabývat především tím, zda byl obžalovaný H[redacted] skutečně v pozici pomocníka hlavních pachatelů trestného činu. Z provedených důkazů je jednoznačně prokázáno, že svědci K[redacted] a R[redacted] se akce v [redacted] nezúčastnili. Pokud jde o původně obviněného mladistvého P[redacted], ten zemřel a trestní stíhání bylo zastaveno bez toho, že by byla prokázána vina tohoto obviněného. Za takové situace nezbylo, než použít postupu podle § 226 písm.b/ tr.ř. a zprostit obžalovaného H[redacted] v tomto bodě obžaloby s tím, že jeho jednání nebylo trestným činem, a to ani ve formě účastenství.

Obžalovaný B[redacted] v přípravném řízení doznal,že hodil jeden kámen do okna, nevěděl však, jestli rozbil sklo. Zároveň uváděl, že všichni šli v chumlu rovnou k domu cikánů, který obklíčili a začalo se mlátit do oken a do dveří, přičemž křičeli, aby cikáni vylezli. On sám stál se spoluobžalovaným S[redacted] a N[redacted] u levé spodní stěny domu, společně s dalšími osobami (č.l.529). V hlavním líčení na č.l.2364-2366 si už na událost

dobře nevzpomínal a uváděl, že stál na cestě před domem. Po seznámení s výpověďmi spoluobžalovaných mladistvého H[redacted], H[redacted], K[redacted], S[redacted] a V[redacted] připustil, že je možné, že okno skutečně rozbil. V hlavním líčení zároveň doznával, že křičel, aby poškození vyšli ven, a následně je pronásledoval. Usvědčován je již zmíněnými spoluobžalovanými. Někteří z obžalovaných uváděli tohoto obžalovaného jako organizátora celé akce, v průběhu hlavního líčení si však v tomto směru odporovali, svoje výpovědi měnili a z toho důvodu soud při hodnocení důkazů vycházel ze zásady "in dubio pro reo" a došel k závěru, že organizátorství obžalovaného není bezpečně prokázáno. V závěrečné řeči obhájce tohoto obžalovaného ponechával na úvaze soudu, zda uzná obžalovaného vinným z tohoto jednání, když došel k závěru, že jeho klient se v hlavním líčení k bodu 7/ obžaloby blíže nevyjádřil, takže není možno posoudit vztah tohoto obžalovaného k takovému jednání. S tímto závěrem o nedostatku vyjádření se soud však ze shora uvedených důvodů a změny důkazů nemohl ztotožnit,proto rozhodl, jak shora uvedeno.

Obžalovaný H[redacted] se k této trestné činnosti opakovaně doznal, v přípravném řízení uváděl, že sám rozbil okno kabelem, při opakovaném výslechu uvedl, že to bylo gumovou hadicí. Při hodnocení provedených důkazů a stanovení rozsahu trestné činnosti tohoto obžalovaného soud pro nedostatek dalších důkazů vycházel právě z tohoto doznání obžalovaného. To se také promítlo v samotném výroku o vině pod bodem 3/III tohoto rozsudku.

Obžalovaný N[redacted] v hlavním líčení doznal, že byl ve dvoře u domu, dvakrát nebo třikrát kopl do dveří (č.l.2088-2089, 2158). Zároveň uváděl, že byl ozbrojen dřevěným klackem. Při odstraňování rozporů mezi svými výpověďmi postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. trval obžalovaný N[redacted] na své výpovědi v hlavním líčení s tím, že on sám nevnikl do domu a ani sám nic nerozbíjel. V přípravném řízení tento obžalovaný uváděl, že všichni vběhli do dvora,on sám byl ozbrojen dřevěnou tyčí, neměl žádnou kovovou tyč, měl zavírací nůž, ten však z kapsy nevyndaval.Už v přípravné

ném řízení popíral , že by rozbil okno u domu. Činnost tohoto obžalovaného na dvoře domu popisovali pouze obžalovaní H[redacted] a V[redacted], vzhledem k jejich nevěrohodnosti při nedostatku dalších usvědčujících důkazů vycházel soud při rozhodnutí o vině z doznání samotného obžalovaného.

Obžalovaný V[redacted] v přípravném řízení uváděl, že prošel vrátky k domu (č.1.810), nic však nerozbíjel. Při další výpovědi uvedl, že osobně rozbil jedno okno (č.1.815), při další výpovědi na č.1.817 však předchozí výpověď odvolal s tím, že žádné okno nerozbil. V hlavním líčení uvedl, že se na pozemku zdržel dvě až tři minuty, nic tam však nerozbíjel. Usvědčoval naopak z takového jednání další spoluobžalované. Změnu jeho výpovědi hodnotí soud jako účelovou a vychází z původního doznání. To totiž koresponduje s původní výpovědí spoluobžalovaného V[redacted] na č.1.832. Toto své tvrzení tento spoluobžalovaný neodvolal ani při konfrontaci na č.1.920, i když se snažil od té doby vypovídat ve prospěch obžalovaného V[redacted] v tom směru, že si už na událost nepamatuje. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku o vině.

Zvláštní pozornost si zasluhuje zhodnocení dokazování ohledně viny obžalovaného Š[redacted]. Tento obžalovaný už v přípravném řízení uváděl,že byl někým požádán o odvoz do [redacted], domníval se, že na diskotéku. Neviděl nikde žádnou zbraň, sám zůstal v [redacted] v autě. Připustil, že ve svém automobilu měl atrapu řemdihu z umělé hmoty, ta se mu však z auta ztratila, nevěděl, zda v pátek 22.2. nebo až v sobotu 23.2.1991 (č.1.781). Při dalších výpovědích však připustil, že když přijeli do [redacted], byli za H[redacted] zeptat se, kde bydlí cikáni. Odtud se však vrátil zpět k autu. Na výzvu obžalovaného W[redacted] z místa popošel tak 15 metrů společně s obžalovanými H[redacted] a obviněným P[redacted] [redacted]ml., potom se vrátil zpátky k autu, kde seděl až do příjezdu policejní hlídky, kdy zakřičel, že přijela policie. V autě neměl žádné zbraně a nikomu žádné zbraně nedával. Nebyl sám nijak ozbrojen. Pokud něco jiného uváděl obžalovaný K[redacted], bylo to proto, že spolu měli v dřívější době konflikt. V hlavním líčení tento

obžalovaný uváděl, že neví, čí to byl nápad jet do [redacted], opakovaně uváděl, že u něho v autě žádné zbraně nebyly. Měl rozbitý zámek od kufru a ten nešel odemykat. Jel tam ze zvědavosti, nevěděl nic o žádné domluvě. V autě měl původně repliku zbraně z umělé hmoty, kterou dostal od svědka K[redacted], nijak ji nepoužil a někam se mu ztratila, v kritické době v sobotu 23.2.1991 už ji neměl. I při konfrontaci v hlavním líčení s obžalovaným J[redacted] popíral, že by tomuto nějakou podobnou zbraň předával (č.1.2209). Ani při konfrontaci s obžalovaným H[redacted], který ho usvědčoval z použití zbraně při rozbití okna, obžalovaný Š[redacted] nezměnil svoje stanovisko (č.1.2211). K dotazu předsedy senátu však nakonec po mnoha výmluvách a nepravdivých údajích obžalovaný Š[redacted] sdělil, že kufr auta šel otevřít, i když s obtížemi, protože zámek byl rozbitý. O tom už se ostatně soud zmiňoval v souvislosti s jednáním v [redacted] (č.1.2212). Obhájce tohoto obžalovaného ve své závěrečné řeči zpochybňuje výpověď obžalovaného H[redacted], který podle jeho tvrzení jako jediný uvádí, že obžalovaného Š[redacted] viděl u domu Č[redacted], i když odvolal původní výpověď, kde tvrdil, že obžalovaný Š[redacted] rozbil okno. Dle obhajoby ostatní spoluobžalovaní a svědci obžalovaného Š[redacted] u předmětného domu neviděli. Proto nelze dojít k závěru, že ten neoprávněně vnikl na pozemek, vytloukal výplně oken a poškozoval vchodové dveře. Důležitý svědek V[redacted] v přípravném řízení uváděl, že v době útoku na dům v [redacted] se zdržoval na silnici u aut a mezi jinými tam byl i obžalovaný Š[redacted]. Tuto skutečnost uvádí jednoznačně a vylučuje možnost omylu. Z toho důvodu navrhuje obhajoba zproštění obžalovaného. V případě, že by soud vycházel z verze pro obžalovaného Š[redacted] nejméně příznivé, má obhájce výhrady k použité právní kvalifikaci. Je toho názoru, že by jednání obžalovaného mohlo být posuzováno toliko podle § 238 odst.1 tr.zák., a to s ohledem na ustanovení § 88 tr.zák. Obhajoba však zcela opomíjí skutečnost, že obžalovaným A[redacted] je obžalovaný Š[redacted] usvědčován, že v den odjezdu do [redacted] měl u sebe řemdich. S tím ho viděli i obžalovaní K[redacted] a H[redacted]. Stejně tak ho s ním viděl v kritické době i obžalovaný V[redacted], obžalovaný J[redacted] opakovaně i při konfrontaci uvádí, že od obžalované-

ho Š[redacted] zbraň převzal, přičemž k tomuto převzetí mělo dojít až v okamžiku, kdy odcházeli k autům od B[redacted] a stáli chvíli na silnici (č.l.639). Rovněž obžalovaný B[redacted] viděl jít obžalovaného Š[redacted] až k domu. Rozpornou výpověď svědka K[redacted] na č.l. 2384 považuje soud za přinejmenším nevěrohodnou, pokud nelze dojít k závěru, že tato svědecká výpověď je zjevně nepravdivá. Tento svědek v hlavním líčení po řádném poučení o následcích křivé výpovědi totiž nejprve uvedl, že na událost si už nevzpomíná a požádal o přečtení své původní výpovědi. Poté, co byl z předchozí výpovědí seznámen, s ní vyjádřil naprostý souhlas. Teprve k dotazu obhájce Š[redacted] si najednou vzpomněl, že to byl on, kdo dal obžalovanému Š[redacted] atrapu z umělé hmoty a uvádí její přesný popis. Přitom však jeho tvrzení o materiálu, z něhož byla atrapa vyrobena, je v rozporu s výpovědí obžalovaného J[redacted]. Soud se již v rámci odůvodnění opakovaně zmiňoval o vlivu obžalovaného Š[redacted] na spoluobžalované, stejně tak o vlivu dalších starších spoluobžalovaných - H[redacted] a W[redacted]. Tento vliv se podle názoru soudu projevoval i v tom, že někteří z obžalovaných postupně měnili výpovědi ve prospěch tohoto obžalovaného. Na místě je reagovat i na tvrzení závěrečné řeči obhájce ohledně výpovědi svědka V[redacted]. Tento svědek totiž na č.l.1399 uvádí, že někteří z nich byli vyzbrojeni, a to konkrétně Š[redacted], který měl nějaký klacek s řetězem, na němž byla připevněna koule. Dále uvádí, že společně šli k domu Romů. O tom, že byl s tímto obžalovaným poblíž aut, hovoří v souvislosti s dobou, kdy slyšel křik napadeného B[redacted] ml. Všechny výše zmíněné důkazy jednoznačně prokazují přítomnost obžalovaného Š[redacted] u domu čp.[redacted] jeho ozbrojení atrapou husitské zbraně. V kontextu těchto dalších důkazů nemá soud pochybnosti ani o správnosti původní výpovědi obžalovaného H[redacted], že obžalovaný Š[redacted] touto zbraní rozbil okno. Navíc oproti obžalobě je třeba, a soud to také ve výroku o vině učinil, zvýraznit aktivitu obžalovaného Š[redacted], který využíval mezi výrazně mladšími spoluobžalovanými svou autoritu spočívající jednak ve věkovém odstupu, jednak ve finančním zabezpečení, při organizování akce v [redacted]. Podle výpovědí obžalovaných to byl právě on, kdo doporučoval, aby se spoluobžalo-

vaní ozbrojili (uvádí obžalovaný A[redacted]), ve svém vozidle přivezl klacky (obžalovaný K[redacted]), dával dohromady lidi (obžalovaný V[redacted]), říkal "nasedat" (obžalovaný V[redacted]), v kufru svého vozidla měl klacky (obžalovaný ml.H[redacted]), a vyjel jako první se svým vozidlem směrem na obec [redacted] (obžalovaný Š[redacted]). Někteří z obžalovaných se v průběhu hlavního líčení snažili zmírnit vinu obžalovaného Š[redacted], kterého usvědčovali z organizování akce v přípravném řízení, jiný naopak, kteří uváděli jiné organizátory, v hlavním líčení uváděli jako hlavního iniciátora právě tohoto obžalovaného. Zde se opět projevila určitá řevnivost a určité rozdělení obžalovaných do zájmových skupin okolo obžalovaných H[redacted], Š[redacted] a W[redacted]. Soud vzal tedy za prokázanou aktivitu obžalovaného Š[redacted] při organizování akce tak, jak je to uvedeno ve výroku o vině pod bodem 3/III. Organizátorství této akce výrazně zvyšuje stupeň společenské nebezpečnosti jednání tohoto obžalovaného, což se projevilo i ve výroku o trestu.

Obžalovaný A[redacted] podle obžaloby krajského prokurátora nejenže neoprávněně vnikl na pozemek u domu V[redacted] Č[redacted], ale údajně se proti tomuto domu dopustil i násilí. Tento obžalovaný v přípravném řízení skutečně doznal rozbití jednoho okna klackem. Již v průběhu opakovaného výslechu v přípravném řízení však uvedl, že žádné okno nerozbil, přijel pouze jako divák a ozbrojen klackem byl pouze na svou obranu. Na tomto tvrzení tento obžalovaný setrval i při dalším výslechu v přípravném řízení, jakož i v hlavním líčení. Ve svém písemném závěrečném návrhu vysvětlil, že k přiznání ho vedl pocit kolegiality s ostatními, kteří se akce zúčastnili, chtěli na sebe vzít část viny tak, aby se vyšetřování rozdrobilo mezi více osob a vina jednotlivců se rozmnělnila. Navíc dalším důvodem, proč doznal násilí, kterého se nedopustil, bylo naléhání policistů, kteří dávali najevo své přesvědčení o jeho vině. On jim hloupě a zbytečně vyhověl. Opět poukazuje na to, že obžaloba nebere v úvahu, že ještě v přípravném řízení své vyjádření opravil. Doznával, že v [redacted] stál chvíli na dvorku před domem, ale s tím,že se nezúčastnil ani výtržnictví, ani útoku na samotný dům, nevykřikoval žádná hesla, nic nerozbíjel a do

domu nevstoupil, ani nikoho jiného slovně či fyzicky nenapadl. To podle jeho názoru neprokazují ani ostatní obžalovaní, ani svědci. Soud musí konstatovat, že kromě původního doznání obžalovaného, které v zápětí odvolal, není žádný důkaz o tom, že by se na pozemku, na který neoprávněně vstoupil, dopustil nějakého násilí. To tedy vedlo ke změně ve výroku o vině a následně i v použité právní kvalifikaci. Spoluobžalovaní totiž pouze uváděli přítomnost obžalovaného A[redacted] bez toho, že by některý z nich uvedl něco bližšího o jeho jednání. Obžalovaný A[redacted] však vstoupil neoprávněně na pozemek u domu čp. [redacted] v [redacted] za situace, kdy proti obydlí útočili jeho spoluobžalovaní, ve stejné době, na stejném místě a za stejných okolností. Podle názoru soudu byl veden i stejnou pohnutkou a jeho tvrzení, že ozbrojen byl pouze na svoji obranu, je nevěrohodné. Byl ozbrojen za situace, kdy nebyl napadán, nýbrž to byl právě on, kdo se dopouštěl trestné činnosti namířené proti jiné osobě. To vedlo i k závěru o výtržnickém charakteru jeho jednání, jak bude blíže specifikováno v odůvodnění použité právní kvalifikace.

Obžalovaný B[redacted] v hlavním líčení na č.l.2171 a násl. odkázal na svoji původní výpověď. Pouze připustil, že je možné, že klacky bral z jiného auta. V přípravném řízení doznal, že byl maskován. Byl ozbrojen, s ostatními se nahrnul do předzahrádky u domu, trval na tom, že žádné okno nerozbil. Tento obžalovaný byl usvědčován v přípravném řízení výpověďmi spoluobžalovaných H[redacted], H[redacted], J[redacted], S[redacted] a V[redacted], přičemž v jejích výpovědích byly určité rozpory a výpovědi i postupně měnili. Pouze obžalovaný H[redacted] však původně uváděl údaj o rozbití okna. Při konfrontaci na č.l.884 však toto tvrzení sám zpochybnil. Proto soud opět v důkazní nouzi vycházel pouze z doznání obžalovaného B[redacted].

Obžalovaný mladistvý H[redacted] již v přípravném řízení doznal, že byl ozbrojen dřevěnou tyčí a že prošel vrátky na dvorek u domu. Rovněž doznal , že po útěku části poškozených je společně s dalšími osobami pronásledoval, když sám konkrétně stíhal J[redacted]

J[redacted], kterého však nedostihl. Obdobně vypovídal i v hlavním líčení (č.l.2198-9). Kromě svého doznání je tento obžalovaný nepřímo usvědčován výpověďmi spoluobžalovaných N[redacted], Š[redacted] a dříve obviněného mladistvého P[redacted] v přípravném řízení.

Obžalovaný H[redacted] v přípravném řízení se doznal k tomu, že do [redacted] přijel s vozidlem, které řídil obžalovaný Š[redacted], na místo dojeli jako poslední. I on sám byl ozbrojen a byl uvnitř na zahradě u domu čp.[redacted], nic tam však nerozbíjel (č.l.598, 599). V hlavním líčení na č.l.2153 znovu uvedl, že byl na pozemku u předmětného domu. Od počátku popíral, že by se dopustil nějakého násilí. Pro nedostatek jiných důkazů, když o rozbíjení oken obžalovaným H[redacted] hovořil pouze ojediněle v jedné ze svých výpovědí obžalovaný H[redacted] (č.l.571), soud při rozhodování o vině vycházel výhradně z doznání obžalovaného H[redacted]. Ztotožnil se tak i z hodnocením důkazů obsaženým v závěrečné řeči obhájce tohoto obžalovaného. Ten poukazuje na to, že jeho klient se akce v [redacted] zúčastnil, samotnými poškozenými však identifikován nebyl a při hodnocení důkazů je třeba vycházet z výpovědi tohoto samotného obžalovaného. Naproti tomu soud nesouhlasí s hodnocením právní kvalifikace na č.l.2810 p.v. spisu. K tomu však blíže až při odůvodnění právního posouzení jednání tohoto obžalovaného.

Rovněž obžalovaný J[redacted] se doznal k jednání, které mu je kladeno obžalobou za vinu. Na svoji obhajobu uváděl, že kdyby nebyl informován v tom směru, že akce je podporována policií, nebyl by se jí zúčastnil. Připustil, že byl ozbrojen železnou trubkou, po příjezdu do [redacted] ji však odevzdal svědku W[redacted] (čl.634). Rovněž doznal, že vstoupil až na dvůr u domu. Od počátku popíral, že by se dopustil nějakého násilí. V hlavním líčení na čl. 2169 tento obžalovaný odkázal na svoji původní výpověď jako na správnou a vyjadřoval se k tomu, kdo ze spoluobžalovaných zůstal u aut na zastávce ČSAD, byl rovněž konfrontován s obžalovaným Š[redacted] k objasnění rozporných výpovědí, týkajících se ozbrojení tohoto spoluobžalovaného. Nepřímo byl usvědčován výpovědí obžalovaného N[redacted] na čl. 731, jeho přítomnost v [redacted] prokazují ve

svých výpovědích i tvrzení dalších spoluobžalovaných v přípravném řízení, a to obžalovaných K[redacted], V[redacted] (čl. 825) a výpověď zemřelého ml. P[redacted]. Pro nedostatek dalších důkazů vycházel soud při rozhodování výhradně z doznání obžalovaného J[redacted].

Obžalovaný K[redacted] už v přípravném řízení doznal, že stál na zahradě u domu, kam se dostal tak, že přeskočil plot. Poté, co slyšel výkřiky, že cikáni utíkají, přeskočil s ostatními plot zpátky a pronásledoval je. Nikoho však nedostihl. Žádného násilí se při svém neoprávněném vstupu na pozemek nedopustil.V hlavním líčení uváděl, že neví, kdo s ním byl na pozemku poškozených, vzápětí se opravil v tom směru, že stál u vrátek před dvorkem a na dvůr vůbec nevstoupil. Na to soud postupem podle § 207 odst. 2 tr.ř. odstraňoval rozpory mezi jeho výpovědí v hlavním líčení a původním tvrzení v přípravném řízení. V této souvislosti obžalovaný K[redacted] rozsáhle vysvětloval, proč jmenoval určité spoluobžalované, i když si nebyl jistý tím, jak se jednotlivých útoků zúčastnili.K dotazu prokurátorky připustil, že si už na věc málo pamatuje (čl. 2085). Obhájce tohoto obžalovaného ve svém písemném závěrečném návrhu srovnával výpověď svého klienta s výpovědí ostatních obžalovaných, když ti se podle názoru obhajoby vesměs k účasti tohoto obžalovaného nevyjadřují nebo v přípravném řízení uvádějí, jako např. obžalovaní H[redacted] a V[redacted], že obžalovaný byl na dvorku, aniž by blíže jeho jednání popisovali. Podle názoru obhajoby je třeba v případě, že soud vezme za prokázané, že obžalovaný skutečně přelezl plot, posoudit, zda toto jeho jednání lze po materiální stránce hodnotit jako trestný čin. Podle obžalovaného nikoliv. Navíc ten se domnívá, že se ve své výpovědi v přípravném řízení unáhlil a setrvává na tvrzení z hlavního líčení, ke kterému zpětně došel po zvážení celé situace. Navíc se domnívá, že obžalovaný se nedopustil ve vztahu k tomuto skutku trestného činu výtržnictví, neboť vůči domu v Libkově neházel žádné předměty, dům nepoškozoval a nevykřikoval žádná urážlivá slova. Tato jeho obhajoba není vyvrácena žádným ze svědků či spoluobžalovaných. Skutečnost, že obžalovaný spolu s některými dalšími spoluobžalovanými, když se rozkřiklo, že cikáni utíkají, také

utíkal po jakési polní cestě, není možno podle názoru obhájce hodnotit jako trestný čin. Obhajoba tedy ponechává hodnocení tohoto jednání na úvaze krajského soudu, především ve vztahu k tomu, zda se jednalo o trestný čin. Pokud by soud došel k takovému závěru, namítá, že jednání obžalovaného nelze kvalifikovat podle § 238 odst.3 tr.z. Trestný čin výtržnictví vzhledem k jednočinnému souběhu v takovém případě navrhuje vypustit. Soudu nezbývá, než souhlasit s názorem obhajoby v tom směru, že při nedostatku dalších důkazů je třeba vycházet z výpovědi obžalovaného. Za pravdivou však považuje soud původní výpověď tohoto obžalovaného, učiněnou s minimálním časovým odstupem od projednávané události. Obžalovaný sám zpochybnil svoji původní výpověď pouze ve vztahu k uvádění jmen a činnosti ostatních spoluobžalovaných, v hlavním líčení k dotazu prokurátorky připustil, že se na věc již tak dobře nepamatuje. V tomto kontextu se změna jeho výpovědi jeví jako účelová, proto soud při rozhodování o vině vycházel z původního doznání obžalovaného. Ten nejen že před vyšetřovatelem uváděl, že vstoupil na pozemek, ale uváděl i podrobnosti ohledně způsobu vniknutí. Navíc původní doznání obžalovaného K[redacted] je i v souladu s výpovědí spoluobžalovaného H[redacted] na čl. 602. Ten i v hlavním líčení odkázal na správnost své původní výpovědi. Obžalovaný K[redacted] tedy vstoupil neoprávněně na dvůr související s domem jiné osoby za situace, kdy spoluobžalovaní křičeli výhrůžky a používali ve vztahu k tomu domu násilí, následně se zúčastnil pronásledování poškozených za obdobné situace. To plně stačí pro uznání jeho viny. Lze souhlasit s názorem obhajoby, že navrhovaná právní kvalifikace tak, jak je uvedena v obžalobě, plně neodpovídá skutečnému průběhu událostí, což se projevilo i ve změně právní kvalifikace použité soudem v tomto rozsudku.

Obžalovanému K[redacted] kladla obžaloba za vinu nejen neoprávněný vstup na pozemek u domu č. [redacted] a vykřikování urážlivých výroků a následné pronásledování poškozených, ale i použití násilí proti uvedenému domu. Použití násilí však po dokazování v hlavním líčení nebylo bezpečně prokázáno, což vedlo soud ke změně výroku o vině a jiné právní kvalifikaci. V této souvislosti je však tře-

ba uvést, že prokurátor v obžalobě vycházel z původního doznání obžalovaného K[redacted], který uvedl v přípravném řízení, že vstoupil na pozemek a doznal rozbití okna, přičemž podrobně popsal, které okno rozbil. Ze spisu však vyplývá, že při prvé výpovědi před vyšetřovatelem obžalovaný o rozbití okna nic neuvádí. Teprve při další výpovědi na čl. 692 uvádí tento obžalovaný skutečnosti, zmíněné v obžalobě. Avšak již v další výpovědi na čl. 696 uvádí obžalovaný K[redacted], že byl na pozemku, nebyl však uvnitř domu ani nic nerozbil.Toto své stanovisko nezměnil tento obžalovaný ani v hlavním líčení, i když doznával závažnější trestnou činnost. Při odstraňování rozporů v hlavním líčení obžalovaný K[redacted] uvedl, že skutečně doznal rozbití okna při jedné ze svých výpovědí před vyšetřovatelem, uvedl však něco, co není pravda. Dále se obšírně vyjadřuje k tomu, proč uváděl i takovou podrobnost, a to tím, že uváděl co nejvíc, aby se zrychlilo vyšetřování a mohl být propuštěn z vazby. Přítomnost obžalovaného K[redacted] v okolí domu č. [redacted] prokazoval ve své výpovědi v přípravném řízení obžalovaný V[redacted] (čl. 815). Neexistuje však jiný důkaz, než původní a později opakovaně odvolané doznání obžalovaného K[redacted], o tom, že tento obžalovaný se dopustil nějakého násilí proti domu. Soud se důkladně zabýval i zjištěním skutečností, týkajících se výslechů obžalovaných v přípravném řízení, proto vyslýchal jednotlivé vyšetřovatele. Jeví se tedy velice nepravděpodobné, že by obžalovaný K[redacted] doznal rozbití okna pod nějakým psychickým nátlakem, on sám ani takový nátlak v podstatě neuvádí. Naproti tomu za nastalé důkazní nouze, došel soud k závěru, že ojedinělé doznání odvolané již v průběhu přípravného řízení není dostačujícím důkazem pro uznání viny ve smyslu obžaloby. Dal tedy za pravdu názoru obhájce tohoto obžalovaného, který je specifikován v závěrečném návrhu na čl. 2874. Nemohl se však ztotožnit se stanoviskem obhajoby, že při hodnocení dokazování ve prospěch tohoto obžalovaného je na místě zproštění v tomto bodě obžaloby v celém rozsahu. V tomto směru platí totéž, co soud uvedl výše při dokazování ohledně obžalovaného K[redacted].

Rovněž obžalovaný S[redacted] již v přípravném řízení doznal ne-

oprávněný vstup do dvora domu čp. [redacted], avšak s tím, že se nedopustil nijakého násilí. Stejně tak i v hlavním líčení na čl. 2192 tento obžalovaný doznal, že prošel na dvůr vrátky. Jeho jednání se odehrávalo za situace, která byla popsána výše, proto soud rozhodl o jeho vině tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Pro nedostatek jiných důkazů vycházel výhradně z doznání tohoto obžalovaného. Neznalost zákona neomlouvá, proto na trestní odpovědnosti obžalovaného nemění nic ani jeho vyjádření v rámci závěrečné řeči, že nevěděl, že vstupem na pozemek porušuje zákon. Tento obžalovaný sám navíc doznává i účast na pronásledování Romů po jejich útěku z domu, i to se muselo promítnout do výroku o vině.

Obžalovaný Š[redacted] se k věci vyjádřil poprvé až v hlavním líčení, neboť v průběhu přípravného řízení uprchl do ciziny. Ve své výpovědi uvedl, že věděl, že se do [redacted] jede za cikány. Nevěděl však podle své obhajoby, co konkrétně se tam bude dít. Do [redacted] vlastně odjel na požádání obžalovaného V[redacted], který ho poprosil o odvoz. Zbraně u nikoho žádné neviděl. Připustil, že se šel podívat za ostatními, avšak když už přicházel po cestě k domu č. [redacted], někdo zakřičel, že z domu utíkají cikáni. On sám uviděl utíkat dvě osoby, přičemž jedna běžela směrem do zahrádek a upadla, proto se on sám rozběhl za druhou postavou utíkající směrem k lesu. Na pozemek u domu vůbec nevstoupil. Po seznámení s výpověďmi spoluobžalovaných H[redacted], H[redacted], K[redacted], N[redacted], P[redacted], V[redacted], A[redacted], W[redacted] z přípravného řízení a z hlavního líčení a s výpověďmi spoluobžalovaných ml. H[redacted] a H[redacted] trval obžalovaný Š[redacted] na své výpovědi před soudem a poukazoval na to, že se doslechl, že spoluobžalovaní využili jeho nepřítomnosti a domlouvali se, že na něho vinu "shodí". Rozhodně odmítal, že by byl organizátorem akce. Obžalovaný V[redacted] ve svém vyjádření k této výpovědi spoluobžalovaného rezolutně odmítl, že by jel s obžalovaným Š[redacted] do [redacted], když jel s jiným vozidlem a odmítl, že by požádal obžalovaného Š[redacted] o odvoz do [redacted]. Obžalovaný H[redacted] původně podpořil toto tvrzení obžalovaného V[redacted], později však svoje stanovisko odvolal. Několik obžalo-

vaných potvrdilo obžalovanému Š[redacted], že přijel do [redacted] později. Za takové důkazní situace, kdy nebylo jinými důkazy bezpečně prokázáno, že obžalovaný Š[redacted] vstoupil na pozemek u domu č. [redacted], soud upravil výrok o vině tak, jak se promítl do tohoto rozsudku. Uznal obžalovaného Š[redacted] tedy vinným tím, že se zapojil do pronásledování poškozených. Obsáhlé dokazování bylo věnováno tomu, zda obžalovaný Š[redacted] byl jedním z organizátorů celé akce v [redacted]. Tato skutečnost se objevovala ve výpovědích obžalovaných především v přípravném řízení, v hlavním líčení však opět docházelo ke změně stanovisek a výpovědí (čl. 2199, 2101, 2100, 2153, 2578-9, 2587). Soud došel k závěru, že je velice pravděpodobné, že obžalovaný Š[redacted] patřil mezi organizátory akce, důkazní situace však byla natolik rozporuplná a složitá, že pro takový závěr není dostatek jednoznačných důkazů. Proto v tomto směru soud rozhodl obdobně jako u obžalovaného B[redacted] ve prospěch obžalovaných. Tím se do značné míry soud ztotožnil s názorem obhajoby, specifikovaným v závěrečném návrhu na čl. 2811, co se týče skutkových zjištění. Soud má však rozdílný právní názor na kvalifikaci jednání obžalovaného, čímž se liší jak od právního posouzení obsaženého v obžalobě krajského prokurátora, tak i od stanoviska obhajoby.

Obžalovaný V[redacted] v přípravném řízení doznal, že byl požádán obžalovaným W[redacted], zda by se v divadle nenašly nějaké klacky a trubky, společně s tímto obžalovaným společně s tímto obžalovaným vybírali násady k lopatám a obžalovaný V[redacted] nařezal kovové trubky, kterými se ozbrojili další spoluobžalovaní. Pokud jde o svou účast v [redacted] doznal, že vešel do zahrádky u domu otevřenou brankou, šel tam pouze ze zvědavosti a žádného násilí se tam nedopustil. V hlavním líčení na čl. 2200 odmítl tento obžalovaný vypovídat a zároveň vyslovil názor, že jeho předcházející výpověď nebude zřejmě správná. Vysvětlil to určitým psychickým nátlakem, když mu mělo být vyhrožováno vazbou. Nedokázal však vysvětlit, jak se tento údajný nátlak měl promítnout do správnosti jeho výpovědi. V závěrečném návrhu obhajoba tohoto obžalovaného poukázala na to, že se domníval, že akce v [redacted] směřuje

k eliminování chování poškozených, nikoliv k nějakému konkrétnímu možnému útoku. Sám byl pouze divákem, na rozhraní vchodu na pozemek č. [redacted] v [redacted] se setkal s obžalovaným I[redacted]. Potom rovnou odešel. Z těchto skutečností vyvozuje obhájkyně tohoto obžalovaného závěr, že je namístě zproštění obžaloby (čl. 3795). Účast tohoto obžalovaného na přípravě akce je prokazována výpověďmi spoluobžalovaných K[redacted] (čl. 691), N[redacted] (čl. 732) a především W[redacted]. Tato skutečnost se tedy promítla i do výroku o vině. Pokud jde o přímou účast tohoto obžalovaného při akci v [redacted] považuje soud jeho změněnou výpověď v hlavním líčení a stanovisko a závěrečné řeči obhajoby za účelové, vedené snahou zbavit tohoto obžalovaného trestní odpovědnosti.Soud nemá důvodu pochybovat o správnosti původního doznání tohoto obžalovaného. Vyšetřovatel byl pod sankcí křivé výpovědi vyslechnut jako svědek, vyloučil možnost jakéhokoliv nátlaku na osobu obžalovaného. Ten navíc nebyl schopen objasnit, jaká část jeho výpovědi by měla být ovlivněna případným nátlakem, když kromě spoluobžalovaných W[redacted], Š[redacted] a I[redacted] o nikom dalším nehovořil, sám sebe vylíčil jako pasivního pozorovatele, byť připouštěl svůj vstup na dvůr před domem. Toto hodnocení dokazování se promítlo i do výroku o vině tohoto obžalovaného pod bodem 3/IV tohoto rozsudku.

Obžalovaný V[redacted] v hlavním líčení na č.l.2178 si už na událost nevzpomínal a původní výpověď označil za pravděpodobně pravdivou. Předtím však při části své výpovědi vztahující se k jinému útoku, poukazoval na nátlak ze strany vyšetřovatele. V přípravném řízení tento obžalovaný uvedl, že šel k oplocení uvedeného domu, kde zůstal stát a do ničeho nezasahoval. Vypovídal o aktivitě dalších spoluobžalovaných. Rovněž při další výpovědi poukazoval na to, že v [redacted] byl přítomný, ale ničeho trestného se tam nedopustil. Při další výpovědi na č.l.835 však ke konkrétním dotazům uváděl, že prošel vrátky a byl mezi vrátky a domem. Nevzpomínal si, kdo byl v jeho blízkosti. Poté, co někdo zavolal,že poškození utíkají oknem vzadu, šel on sám podél baráku, podél jeho delší strany kolem vstupních dveří a dále běžel

směrem k lesu, kam měli Romové utíkat (č.l.836). Z provedeného dokazování je tedy zřejmé, že obžalovaný V[redacted] vstoupil neoprávněně na pozemek a zúčastnil se následného pronásledování společně s dalšími spoluobžalovanými. Při nedostatku dalších důkazů vycházel soud při rozhodování o vině tohoto obžalovaného z jeho výpovědích v přípravném řízení, když určitou změnu výpovědi v hlavním líčení, považuje za účelovou.

Obžalovaný W[redacted] v hlavním líčení odkázal na svoje původní výpovědi a odmítl vypovídat (č.l.2077). Připustil, že pomáhal nosit tyče z divadla s tím, že je nosilo více lidí a opatřovali si je na sebeobranu ještě před odjezdem do [redacted] (č.l.2079). V přípravném řízení tento obžalovaný vypověděl, že šel k domu v [redacted] mezi posledními, spolu s obžalovaným A[redacted] prošel brankou do dvora u domu, poté přelezli hradbu a dostali se na zahradu jiného domu. On sám se žádného násilí nedopustil a ve věci porušování domovní svobody v obci [redacted] se cítí být nevinen (č.l.843). Za hlavního iniciátora akcí označoval obžalovaného H[redacted] a jeho prostřednictvím i obžalované Š[redacted] a B[redacted] (č.l.844). Připustil, že byl ozbrojen mačetou, kterou měl uschovanou v rukávu, ale nepoužil ji. Opakovaně uváděl, že trubky a klacky společně s obžalovaným V[redacted] připravovali na obranu.Některými obžalovanými, a to konkrétně mladistvými H[redacted]-[redacted] (č.l.560), H[redacted] (č.l.602), K[redacted] (č.l.689) a V[redacted] (č.l.823) byl v přípravném řízení obžalovaný W[redacted] označován jako jeden z organizátorů. V této souvislosti však lze odkázat na obdobnou situaci při určování jiných označených organizátorů, kde důkazní situace byla značně rozporná a projevovaly se určité antipatie a domluvy mezi obžalovanými. Proto soud vzal pouze za prokázané, že obžalovaný W[redacted] se zúčastnil přípravy akce tím, že pomáhal připravovat zbraně. Tvrzení, že zbraně připravoval pouze na obranu je nelogické, neboť tato činnost předcházela odjezdu do [redacted], kam se obžalovaní vydávali právě proto, že předchozího dne nezastihli E[redacted] B[redacted] ml. a J[redacted] J[redacted]. Naproti tomu další aktivita tohoto obžalovaného při přípravě akce prokázána jednoznačně nebyla. Pokud jde o přímou účast obžalova-

ného W[redacted] na jednání v [redacted], vycházel soud především z jeho doznání, má tedy za prokázané to, že tento obžalovaný za již opakovaně popsané situace vstoupil neoprávněně na pozemek poškozených, žádného přímého násilí se však v této obci nedopustil. Soud nepovažuje za prokázané tvrzení obžalovaného Š[redacted], že obžalovaný W[redacted] měl být s ním za obžalovaným H[redacted]. To totiž nevyplývá ani ze svědecké výpovědi tohoto svědka, ani z úředního záznamu policie. Obžalovaný W[redacted] sám připouští, že se svědkem H[redacted] v [redacted] mluvil, avšak za jiných okolností. Toto jeho tvrzení nebylo vyvráceno.

Jednáním pod bodem 3/I naplnil obžalovaný J[redacted] všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání, a to účastenstvím ve formě pomoci ve smyslu § 10 odst.1 písm.c) tr.zák. Informací o pobytu poškozených a následným ukázáním směru, v němž se v [redacted] nachází dům čp.[redacted], poskytl hlavním pachatelům pomoc k tomu, aby veřejně a na místě veřejnosti přístupném se dopustili výtržnosti. Pokud jde o pojmy veřejně, na místě veřejnosti přístupném a výtržnosti platí totéž, co bylo uvedeno při odůvodnění právní kvalifikace jednání uvedeného pod bodem 2/ výroku. Tohoto jednání se tento obžalovaný dopustil úmyslně, když byl informován o průběhu předchozího útoku vedeného proti romské rodině, věděl, že se chystá další útok a byl s tím přinejmenším srozuměn. Bez dalšího nelze dovodit, že tato jeho pomoc se vztahovala i ke spáchání dalších trestných činů v rámci jediného skutku v [redacted]. Stejného trestného činu, opět ve formě pomoci ve smyslu shora uvedeného ustanovení trestního zákona, se dopustili jednáním pod bodem 3/II obžalovaní I[redacted], J[redacted] a Z[redacted]. Pomoc hlavním pachatelům poskytli opatřením prostředků, když zavezli na místo činu ve výroku uvedené spoluobžalované, kteří se tam potom dopustili trestné činnosti. I ohledně těchto obžalovaných lze usoudit, že jednání se po informaci o předchozím útoku dopustili přinejmenším formou nepřímého úmyslu, tak, jak je to vysvětleno u jejich spoluobžalovaného J[redacted]. Souhrnně lze uvést, že jednání pod bodem 3/ výroku, tedy veškerá projednávaná trestná činnost vztahující se ke

dni 23.2.1991, k událostem v [redacted], je součástí jediného skutku výtržnické povahy spáchaného ve spolupachatelství ve smyslu § 9 odst.2 tr.zák. O spolupachatelství ve smyslu § 9 odst.2 tr.zák. plně platí to, co je uvedeno v právním posouzení jednání pod bodem 2/ výroku tohoto rozsudku, není třeba to tedy znovu opakovat. I v rámci posouzení jednání obžalovaných jako spolupachatelství jde o individuální trestní odpovědnost každého z obžalovaných, nikoliv tedy o nějakou kolektivní vinu. Všichni obžalovaní jmenovaní pod body 3/III až V) se dopustili trestného činu výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání. Všichni se dopustili veřejně - před více než dvěma současně přítomnými osobami a na místě veřejnosti přístupném - na obecním prostranství výtržnosti. Za výtržnost považuje soud výhrůžky na adresu poškozených, následné pronásledování části poškozených po jejich útěku z domu a u obžalovaných pod bodem 3/III i násilné jednání spočívající v rozbíjení oken domu a snaze vniknout do obydlí, u obžalovaných pod bodem 3/V navíc i fyzické napadání poškozeného zemřelého B[redacted] mladšího. Ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. bylo jednání obžalovaných v tomto směru posouzeno podle trestního zákona účinného v době spáchání, když platný trestní zákon stanoví pro takové jednání sice stejnou trestní sazbu, avšak konkretizuje podmínky trestní odpovědnosti. Obžalovaní uvedení pod bodem 3/III spáchali i trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst.1 tr.zák. Poškodili cizí věc - dům v [redacted] čp.[redacted] a způsobili tak na cizím majetku - vlastnictví ZD Pocínovice škodu nikoliv nepatrnou. Je nepochybné, že škoda vyčíslená na nejméně 1.991,48 Kčs je škodou přesahující hranici škody nikoliv nepatrné ve smyslu § 89 odst.14 tr.zák. a navazujících vládních nařízení, o nichž byla již zmínka při odůvodnění právní kvalifikace jednání obžalovaných v [redacted] předchozího dne. Soud sice ve výroku o vině konkretizoval podíl jednotlivých obžalovaných na poškozování domu, je však třeba říci, že takový postup zvolil pouze z toho důvodu,aby prokázal účast těchto obžalovaných na násilném jednání, zatímco pro posouzení viny a způsobené škody je nerozhodné, kdo se jakým způsobem na poškozování domu podílel. Intenzita jednání toho kterého z obžalovaných má význam toliko pro

rozhodování o konkrétním trestu. Stejně jako při posouzení jednání obžalovaných v [redacted] byla nejproblematičtější právní kvalifikace jednání obžalovaných spočívajícího v neoprávněném vstupu do domu poškozených čp. [redacted] obývaného rodinou V[redacted] Č[redacted]. V podrobnostech proto může soud opět odkázat na odůvodnění právní kvalifikace jednání pod bodem 2/I a II/ výroku tohoto rozsudku. Všichni obžalovaní uvedení ve výroku pod bodem 3/III a IV) neoprávněně vstoupili na pozemek u domu čp. [redacted] v [redacted], bez souhlasu majitele či nájemce. Soudní praxe považuje za "dům" i příslušenství domu, jako jsou půda, sklep, ostatní vedlejší místnosti, uzavřený dvůr a přilehlá ohrazená zahrada. V daném případě šlo o oplocený pozemek označovaný buď jako dvůr nebo jako předzahrádka. Lze tedy konstatovat, že obžalovaní B[redacted], H[redacted], N[redacted], Š[redacted], V[redacted], A[redacted], B[redacted], ml.H[redacted], H[redacted], J[redacted], K[redacted], K[redacted], S[redacted], V[redacted], V[redacted] a W[redacted] neoprávněně vnikli do domu jiného, čímž naplnili zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr.zák. Obžalovaní B[redacted], H[redacted], N[redacted], Š[redacted] a V[redacted] na rozdíl od ostatních uvedených spolupachatelů - spoluobžalovaných při takovém činu užili násilí a takový čin spáchali se zbraní a nejméně se dvěma osobami. Proto je jejich trestná činnost kvalifikována podle druhého a třetího odstavce ustanovení § 238. Ostatní obžalovaní uvedení pod bodem 3/IV výroku tohoto rozsudku byli sice spolupachateli takového jednání ve smyslu § 9 odst.2 tr.zák., většina z nich byla ozbrojena a čin spáchali vzhledem ke svému počtu nejméně se dvěma dalšími osobami. Nebylo však prokázáno, že by při takovém činu užili násilí. To považuje soud za natolik závažné, že absence násilí odůvodňuje aplikaci § 88 tr.zák. a posouzení jednání těchto obžalovaných pouze podle základní skutkové podstaty trestného činu porušování domovní svobody dle § 238 odst.1 tr.zák. Již bylo několikrát zdůrazněno, že soud považuje veškeré jednání probíhající v obci [redacted] dne 23.2.1991 za jediný skutek výtržnické povahy, a to s ohledem na časovou a místní souvislost, jakož i pohnutku jednání obžalovaných, jejich stejný záměr i stejnorodý způsob provedení. To bylo také důvodem, proč ve výroku o vině pod bodem 3/III tohoto roz-

sudku je zdůrazněna úloha obžalovaného Š[redacted] jakožto organizátora celé akce (§ 10 odst.1 písm.a/ tr.zák.). Tento obžalovaný však je současně i hlavním pachatelem, proto se zvýšená míra jeho zavinění v rámci spolupachatelství promítla při rozhodování o druhu a výši trestu. Pokud někteří z obžalovaných, resp. jejich obhájci namítají, že samotný vstup obžalovaných uvedených pod bodem 3/IV výroku na pozemek poškozených, není natolik společensky nebezpečný, aby jejich jednání bylo posouzeno jako trestný čin porušování domovní svobody, eventuelně jako trestný čin výtržnictví, s tím nelze souhlasit. Argumenty proti takovému zjednodušenému chápání jsou obsaženy již v odůvodnění viny toho kterého z obžalovaných, kde soud poukazuje na okolnosti, za nichž obžalovaní na pozemek vstoupili. Nejpodrobněji je situace popsána v odstavci týkajícím se obžalovaného K[redacted]. Pokud jde o obžalovaného Š[redacted], ten se podle provedených důkazů nezúčastnil jednání přímo na pozemku poškozených (alespoň v tomto směru jeho vina nebyla bezpečně prokázána), byl však mezi pronásledovateli utíkajících poškozených. Takové jednání na veřejném prostranství za přítomnosti a účasti dalších spoluobžalovaných je třeba považovat za výtržnost ve smyslu § 202 odst.1 tr.zák. Zvláště, když jeho jednání vyústilo ve spáchání nejzávažnější trestné činnosti, kterou soud v tomto společném řízení projednával.

Poškozený E[redacted] B[redacted] ml. poté, co obžalovaní v podstatě obklíčili a přepadli v [redacted] dům čp.[redacted], kde se ukrýval u svých příbuzných, uprchl před hrozícím útokem oknem. Po krátkém pronásledování byl kolem 20.00 hod. téhož dne, tedy 23.2.1991 dostižen a sražen na zem. V zápětí byl napaden obžalovanými B[redacted], B[redacted], K[redacted], N[redacted], Š[redacted] a V[redacted] tak, jak je uvedeno ve výroku pod bodem 3/V tohoto rozsudku, přičemž k takovému napadání došlo za přítomnosti přesně nezjištěného počtu dalších přihlížejících osob. Přitom nelze vyloučit, že fyzického útoku proti jeho osobě se zúčastnili i další obžalovaní, jejich vina však provedeným dokazováním nebyla bezpečně prokázána. V důsledku fyzického napadení podrobně popsaného ve výroku tohoto rozsudku utrpěl poškozený B[redacted] ml. rovněž tam popsaná zranění, v jejichž důsledku

byl hospitalizován na chirurgickém oddělení nemocnice v [redacted]. Tam v důsledku tukové embolie plicních cév, jejímž zdrojem byly uvolněné tukové částice z oblastí masivního pohmoždění tukové tkáně zanesené krevním proudem do plicního řečiště, dne 25.2.1991 v 9,00 hod. přes odpovídající lékařskou péči zemřel. Bezprostřední příčina smrti byla v příčinné souvislosti s poraněními, která poškozený utrpěl v důsledku napadení obžalovaných uvedených pod bodem 3/V výroku o vině.

To, co bylo uvedeno v souvislosti s obtížným prokazováním viny obžalovaných ohledně souběžně projednávané trestné činnosti, není nic proti tomu, jaká důkazní situace vyvstala při posuzování viny obžalovaných ve vztahu k způsobené smrti tohoto poškozeného. Poškozený B[redacted]ml.zemřel bez toho, aby se podařilo jej k věci vyslechnout. Ostatní poškození, jak již bylo uvedeno, nemohli určit spolehlivě pachatele útoku vedeného proti domu čp.[redacted], natož aby se mohli blíže vyjádřit k fyzickému napadání E[redacted] B[redacted] ml., kterému nebyli přítomni. Svědkové z řad občanů této obce se vyjadřovali pouze ke stavu poškozeného v době, kdy byl přinesen do restaurace, k tomu se vyjadřoval i svědek S[redacted], který jej jako řidič sanitky poškozeného odvážel, stejně jako svědci, kteří poškozeného nalezli na místě činu a přivolali sanitku a policii (J[redacted] G[redacted], K[redacted] Č[redacted] ml., M[redacted] Č[redacted], J[redacted] Č[redacted]).

Ani zakročujícím policistům, či ošetřujícím lékařům se poškozený nesvěřil s tím, kdo byl pachatelem jeho fyzického napadení (čl. 2389 - 2390, 2400 - 2401, 2378 - 80, 2380 - 82). Soud proto musel důsledně vycházet z výpovědí obžalovaných, ať již byli obviněni ze spáchání trestného činu dle § 222 odst.1,3 tr.zák., nebo byli stíháni pro jinou trestnou činnost projednávanou ve společném řízení. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že někteří z obžalovaných byli v přípravném řízení k tomuto skutku vyslechnuti sice již po zahájení trestního stíhání, avšak ještě předtím, než jim bylo vzneseno obvinění dle § 163 odst.1 tr.ř. pro tento čin. Zdejší soud zaujal takové stanovisko, že osoba vyslechnutá ve smyslu trestního řádu po zahájení trestního stíhá-

ní musí být jednoznačně buď v pozici svědka či obviněného. Tato zásada nebyla vyšetřovateli důsledně respektována, což vedlo k tomu, že soud považuje části výpovědí týkajících se jednání pod bodem 2/V výroku tohoto rozsudku učiněné obžalovanými, kterým bylo následně vzneseno obvinění pro tento skutek, za nepoužitelné ve vztahu k nim samým. Jinak je soud hodnotí jako použitelné ve vztahu k ostatním spoluobžalovaným, neboť je nepochybné, že obžalovaný v rámci společného řízení může vystupovat v pozici "svědka" k trestné činnosti spoluobžalovaného. Pro dobu jeho výpovědi po zahájení trestního stíhání tedy není rozhodující, zda sám již byl obviněn i z tohoto skutku, nebo je obviněný pouze ze souběžně projednávané trestné činnosti.

Obžalovaný B[redacted] je jedním z těch, jejichž původní výpověď v přípravném řízení je nepoužitelná ze shora uvedených důvodů, ve vztahu k jeho osobě. K fyzickému napadení poškozeného B[redacted] byl vyslechnut 26.2.1991, pro tento skutek mu však bylo obvinění vzneseno až 4.3.1991 (č.l.11). V hlavním líčení tento obžalovaný uvedl, že vše popírá, nepronásledoval B[redacted] mladšího, ale další Rómy. Byl ozbrojen dřevěnou násadou, spolu s ním běžel hlouček dalších lidí. O napadení B[redacted] se dozvěděl až po příjezdu do [redacted], když odcházeli od aut. Připustil, že je pravda, že se domlouvali, že každý z obžalovaných řekne, že B[redacted] praštil, aby se nevědělo, která rána způsobila smrt. Po seznámení s výpověďmi spoluobžalovaných reagoval tak, že utekl do zahraničí před cikánskou pomstou a kluci se na něho domluvili (č.l.2360). Uváděl dále, že v [redacted] se zdržel možná deset minut, šel za ostatními, kteří směřovali k domu cikánů, potom běžel za cikány k lesu a odtud přímo se vracel k autům. V závěrečné řeči poukazoval obhájce tohoto obžalovaného na to, že jeho klient neměl možnost v průběhu celého přípravného řízení a části hlavního líčení se hájit proti výpovědím spoluobžalovaných až do doby vydání orgány SRN k trestnímu stíhání v České republice. Mezitím byla důkazní situace manipulována zejména spoluobžalovanými H[redacted], K[redacted], N[redacted], V[redacted], V[redacted] a A[redacted] tak, že veškerá vina za žalovaná jednání byla svalována na obžalovaného B[redacted], což byl zásadní od-

klon od původního plánu obžalovaných, o společné domluvě. Obhajoba poukazuje na to, že výpověď z přípravného řízení, byť jako důkazní materiál nepoužitelná, zřejmě zásadním způsobem ovlivnila původní tvrzení výše uvedených obžalovaných. Poukazuje na potvrzení obhajoby obžalovaného připomínkami spoluobžalovaného N[redacted] a spoluobžalovaných S[redacted] a B[redacted] v hlavním líčení 1.9.1992, jakož i na změnu v postoji obžalovaných V[redacted] a H[redacted] při konfrontacích. Upozorňuje i na výpověď obžalovaného J[redacted], který při konfrontaci doplnil svoji výpověď tím, že slyšel, že obžalovaný B[redacted] běžel k lesu. Proto obhajoba navrhuje, aby obžalovaný P[redacted] B[redacted] nebyl uznáván vinným z tohoto jednání, neboť důkazy v řízení provedené neodůvodňují uznání jeho viny (č.l.2775-2781).

Rovněž výpověď obžalovaného B[redacted] z přípravného řízení je ve vztahu k němu samému nepoužitelná, když i on byl vyslýchán 26.2.1991 a usnesení o vznesení obvinění je datováno 25.3.1991. Tento obžalovaný však byl v průběhu řízení vyslýchán několikrát, a to i již po vznesení obvinění. Uvedl, že v [redacted] byl maskován kuklou a ozbrojen násadou od lopaty. Chtěl poškozeného B[redacted] napadnout klackem, mohl mít i napřaženo, ale k B[redacted] se pro množství lidí kolem nedostal, a proto jej ani neudeřil. Vysvětloval, že pokud dříve uváděl něco jiného, bylo to na základě předchozí domluvy, že každý dozná, že poškozeného udeřil a tím se rozmělní následek. V průběhu přípravného řízení byl tento obžalovaný konfrontován s obžalovaným V[redacted], setrval na své výpovědi s tím, že přiběhl k poškozenému, který již byl na zemi, ale nemlátil ho, protože již někdo křičel, že jedou policajti (č.l.883). Došlo i ke konfrontaci mezi tímto obžalovaným a obžalovaným H[redacted], kde obžalovaný B[redacted] setrval na své výpovědi, že se nepodílel na bití E[redacted] B[redacted] ml. (č.l.884). V hlavním líčení odmítl obžalovaný B[redacted] vypovídat, postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. byly přečteny jeho předcházející výpovědi vyjma již zmíněné části výpovědi z 26.2.1991. Tyto výpovědi označil obžalovaný B[redacted] za správné a odpovídal na v této souvislosti kladené otázky. Přitom uvedl, že klacek měl již zvednutý nad hlavou, když

poškozeného nemohl udeřit, tak ho dal pomalu zase k tělu.Přitom v té době okolo B[redacted] stálo tak deset lidí, on se mezi nimi neprodíral proto, aby od někoho nedostal nějakou ránu, nebo aby nezasáhl někoho jiného. Viděl pouze siluetu poškozeného, který ležel, nedokázal se vyjádřit k tomu, zda se ještě hýbal. Po seznámení s výpověďmi spoluobžalovaných z přípravného řízení obžalovaný B[redacted] uváděl, že ti ho mohli u poškozeného vidět a z toho usuzovali, že ho i mlátil. Poukazoval i na špatnou viditelnost na místě samém (č.l.2175). Nevěděl, jak si má vysvětlit, že spoluobžalovaní konkrétně popisují, kam zasazoval poškozenému údery (č.l.2175). Na své výpovědi setrval obžalovaný B[redacted] i po vyslechnutí výpovědi spoluobžalovaného V[redacted]. Obdobně oponoval i tvrzením obžalovaného V[redacted] (č.l.2208). Ještě v průběhu hlavního líčení se soud pokusil odstranit rozpory mezi výpověďmi obžalovaných B[redacted] a V[redacted], obžalovaný B[redacted] nadále setrvával na svojí výpovědi s tím, že nic dalšího k věci uvádět nechce (č.l.2211). Na č.l.2361 je zaprotokolována připomínka obžalovaného B[redacted] k výpovědi spoluobžalovaného B[redacted], kde mu potvrzuje, že s tímto běžel on sám k lesu. V závěrečné řeči poukazovala obhájkyně tohoto obžalovaného na to, že obžaloba opírá svá tvrzení o první výpověď jejího klienta, ač použití této výpovědi je ohledně tohoto skutku naprosto nezákonné. Poukazuje na to, že obžalovaný nepopírá svojí účast v [redacted], ale popírá fyzické napadení poškozeného B[redacted], kterému se pro množství lidí ani nemohl přiblížit, na tož udeřit nebo kopnout. Tato výpověď obžalovaného je podle obhajoby neměnná v průběhu přípravného řízení i v průběhu hlavního líčení a není důvodu, proč jí neuvěřit,když výpovědi ostatních spoluobžalovaných se mění a nepochybně přizpůsobují změněné důkazní situaci. To platí především o výpovědi spoluobžalovaného V[redacted], který mění svojí výpověď při každém svém ústním projevu. Z toho vyvozuje závěr, že vina jejího klienta nebyla prokázána, když nebylo zjištěno, že to byl on, kdo poškozeného fyzicky napadl, a proto nemůže být odpovědný za zranění a následnou smrt E[redacted] B[redacted]. Proto v tomto směru navrhla zproštění obžaloby.

Rovněž obžalovaný K[redacted] byl vyslechnut k tomuto útoku ještě před vznesením obvinění (č.l.677 ve srovnání s č.l.37). Poté v průběhu přípravného řízení opakovaně odmítl k věci vypovídat. V hlavním líčení uvedl, že stál ve vzdálenosti pěti metrů od hloučku, v němž bylo pět až deset lidí, poškozený ležel asi na zádech a v té době ho nikdo nemlátil. Zdržel se tam pouze tak tři minuty a potom odcházel společně s ostatními k autům. Nevšiml si žádného zranění poškozeného. Připouštěl k dotazu soudce, že byl ozbrojen, nevěděl však, jestli to bylo klackem nebo tyčkou. Zbraň měl pouze na svoji ochranu. V průběhu hlavního líčení vysvětloval obžalovaný i svoje údaje z původní výpovědi ve vztahu k ostatním obžalovaným. V závěrečné řeči poukazuje obhájce tohoto obžalovaného na to, že obžaloba vychází z opakovaných výpovědí spoluobžalovaného V[redacted] jakožto usvědčujícího důkazu, navíc i z údajného doznání obžalovaného. Poukazuje na to, že obžalovaný V[redacted] při konfrontaci pouze uvedl, že se domníval, že obžalovaný K[redacted] poškozeného také bil, ale nic konkrétního neviděl. Tato výpověď tedy není použitelná pro závěr, že obžalovaný K[redacted] skutečně poškozeného bil. Pokud jde o původní doznání tohoto obžalovaného poukazuje na to, že bylo učiněno ještě před vznesením obvinění a v tomto směru tedy ta výpověď pro trestné stíhání není použitelná. Odkazuje v tomto směru na rozhodnutí NS ČSFR č.42/1990. S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhuje zprostit obžalovaného obžaloby podle § 226 písm.c/ tr.ř.

Naopak obžalovaný Z[redacted] K[redacted] od počátku trestního řízení vypovídal jakožto řádně poučený obviněný. Při prvé výpovědi uváděl toliko, že viděl, jak je poškozený bit, sám se bití nezúčastnil. Již následujícího dne za přítomnosti obhájce uváděl, že protože měl s poškozeným nevyřízené účty, praštil ho jednou přes bok, jednou přes záda a jednou ho kopnul do zad v prostoru lopatek (č.l.693). Uváděl, že již před ním napadli poškozeného B[redacted] dva nebo tři spolupachatelé, v době kdy ho udeřil a kopl, nebylo na poškozeném vidět žádné zranění a měl snahu se zvedat ze země (č.l.694). Při další výpovědi pozměnil svoje tvrzení v tom směru, že když se dozvěděl, o koho jde, praštil poškozeného klac-

kem přes nohy, ale nijak velkou silou, neboť se bál, aby mu něco neudělal. Navíc klacek byl ztrouchnivělý.Poté, co on sám poškozeného udeřil, tak ten ještě vstával a mluvil (č.l.696). Svoji předchozí výpověď označil za nesprávnou, protože byl při prvém výslechu rozrušen z toho, že je vyslýchán v Plzni. Po určitém časovém odstupu změnil obžalovaný K[redacted] svoji výpověď v přípravném řízení v tom směru, že o věci znovu přemýšlel a došel k názoru, že byl sice u poškozeného přítomen, ale možná jej ani nepraštil. Připustil, že do směru, kde poškozený ležel, praštil, ale vzhledem k tomu, že kolem toho byl chumel, neví, jestli ho zasáhl (č.l.698). V této souvislosti je třeba podotknout, že obžalovaný byl k věci vyslýchán i při rozhodování o vzetí do vazby, opět za přítomnosti své obhájkyně, před prokurátorkou uvedl, že jeho napadení nemohlo poškozenému způsobit nějaké zranění,protože ho nemlátil žádnou velkou silou (č.l.147). V hlavním líčení obžalovaný trval na tom, že před vyšetřovatelem uváděl co nejvíce i o své vlastní osobě, v domnění, že se tak vyhne vazbě a že mu to pomůže. Proto mluvil i o úderech do poškozeného. Při odstraňování rozporů postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. označil za pravdivou svojí výpověď v hlavním líčení. Změny výpovědí při konfrontacích označil za ovlivněné tím, že se snažil dát do pořádku své výpovědi před vyšetřovatelem. V rámci těchto konfrontací se obžalovaný K[redacted] vyjadřoval pouze k účasti spoluobžalovaných, a nikoli ke své vlastní aktivitě. V hlavním líčení k dotazu svého obhájce tento obžalovaný uváděl, že byl ozbrojen suchou větví ze stromu (č.l.2074). Při připomínkách k výpovědím spoluobžalovaných setrvával obžalovaný K[redacted] na své obhajobě, že suchou větví napřáhl na dolní končetiny poškozeného, ale pro tmu a zmatek neví, jestli rána dopadla (č.l.2073). Obhájce tohoto obžalovaného navrhl doplnit dokazování výslechy svědkyň - zdravotních sester, které v době hospitalizace poškozeného B[redacted] měly službu a přišly s ním do styku. Tento návrh byl učiněn s ohledem na připomínku obžalovaného H[redacted] a údaje v lékařských zprávách o porušení sádrových obvazů a nespolupráci poškozeného s ošetřujícími lékaři. Ze stejného důvodu navrhl i dodatečný výslech svědka S[redacted], jehož výpověď byla za souhlasu stran přečtena, který byl

zřejmě posledním člověkem, s nímž poškozený o celé záležitosti hovořil. Vedle toho navrhl i výslech svědka J[redacted] B[redacted] a znalecký posudek z oboru všeobecného lékařství, který by posoudil, zda léčebné postupy aplikované v domažlické nemocnici ve vztahu k poškozenému byly lege artis (č.l.2515). Týž obhájce společně s obhájcem obžalovaného H[redacted] navrhli doplnit dokazování rovněž přibráním znalců z oboru chirurgie a traumatologie. V závěrečném návrhu konstatoval obhájce obžalovaného K[redacted], že výsledky přípravného řízení i hlavního líčení staví soud před nesmírně složitou důkazní situaci, když k tomuto jednání neexistuje jediný přímý svědecký důkaz a existují toliko výpovědi obžalovaných, které doznaly značných změn v průběhu trestního řízení. Tyto změny pak podstatně ovlivňují procesní postavení jednotlivých obžalovaných. V této souvislosti ukázal na celkovou atmosféru, která kolem tohoto případu vznikla a na dva další faktory, z nichž jedním je tvrzená dohoda uváděná většinou obžalovaných, že před zahájením trestního stíhání se domluvili o tom, že každý z nich vezme vinu na sebe, aby tak vinu rozmnělnili, proto vypovídali nepravdivě i ve svůj vlastní neprospěch. Dalším nikoliv bezvýznamným faktorem je podle názoru obhajoby rozdílný přístup orgánů trestního řízení k aplikaci vazebního režimu na jednotlivé obžalované, když někteří z nich byli po dlouhou dobu drženi v izolaci ve vazbě, zatímco jiní, byť stíhaní za tentýž trestný čin nebo za jiné závažné trestné činy, byli na svobodě, běžně se stýkali a měli o své trestné činnosti přinejmenším možnost hovořit. Obhájce obžalovaného K[redacted] zároveň poukazoval na to, že orgány činné v trestním řízení byly nepochybně pod určitým tlakem veřejnosti i proto, že ze zveřejněných článků vyplývala určitá laxnost policejních orgánů ve vztahu k jednání obžalovaných proti [redacted] Romům. To podle jeho názoru vyplývá nejen z výpovědí obžalovaných, ale i z výpovědí poškozených a samotných příslušníků policie. Na č.l.2868 obsáhle poukazuje na to, že policie měla informace o chystaném odjezdu do [redacted], rovněž tak uvádí i to, že mnohé výpovědi obžalovaných především v prvé fázi vyšetřování mohly být ovlivněny nátlakem policie. Poukazuje na výpovědi obžalovaných H[redacted] a V[redacted], kteří usvědčovali jeho klienta ve

svých prvotních výpovědích, avšak v průběhu přípravného řízení, zejména při konfrontacích, nebyli schopni potvrdit z očí do očí, že obžalovaný K[redacted] se skutečně mlácení poškozeného zúčastnil. Tak jejich prvotní usvědčující výpovědi ztrácejí na jakékoliv hodnotě. Kromě těchto důkazů neusvědčuje obžalovaného K[redacted] nikdo z dalších obžalovaných. Na č.l.2869 podrobně poukazuje na situaci na místě a v době spáchání činu, která vyžaduje, aby výpovědi obžalovaných byly hodnoceny se značnou rezervou. Zdůrazňuje, že jeho klient při prvém výslechu účast na bití poškozeného zcela popřel. K jeho dalším výpovědím, v nichž se částečně a v různém rozsahu, k napadení poškozeného doznával, došlo až poté, co byl vzat do vazby. Přitom jeho klient při výpovědi před soudem velice podrobně zdůvodnil, proč k těmto výpovědím a částečnému doznání došlo. S ohledem na zásadu ústnosti a bezprostřednosti vyslovuje názor, že je vycházet z těch výpovědí, které zpochybněny nejsou, a to je právě první výpověď obžalovaného ze dne 27.2.1991 a výpověď učiněná při hlavním líčení. Za takové situace je třeba v pochybnostech vycházet z verze pro obžalovaného nejpříznivější. Podle jeho názoru pak není dána příčinná souvislost mezi újmou na zdraví s následkem smrti, která vznikla poškozenému, a jednáním jeho klienta. Poukazuje na určité pochybnosti související s léčením poškozeného B[redacted] v [redacted] nemocnici, které podle jeho názoru nebyly vyvráceny ani po výslechu soudních znalců (č.l.2872-2873). Poukazuje i na svoje návrhy na doplnění řízení, které byly zamítnuty. Má za to, že skutková podstata zažalovaného trestného činu v případě obžalovaného K[redacted] nebyla naplněna a navrhuje zproštění obžaloby.

Obžalovaný N[redacted] v hlavním líčení uvedl, že běžel za jedním cikánem, kterého nedohonil, tak se vracel přes pole a přišel do uličky, kde už ležel poškozený. Okolo něho stálo asi sedm nebo šest lidí. U poškozeného se zdržel pouze pár vteřin, neudeřil ho, ani neviděl nikoho jiného udeřit. Připustil, že byl ozbrojen, v ruce měl dřevěný klacek. Postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. byly odstraňovány rozpory mezi touto výpovědí obžalovaného a jeho výpověďmi z přípravného řízení. Ten při první výpovědi před vyšet-

řovatelem uvedl, že sám chtěl poškozeného také udeřit dřevěnou tyčí, ale to se mu nepodařilo, protože kolem bylo málo místa (č.l.717). Při další výpovědi popíral, že by měl v ruce železnou tyč a uváděl, že poškozeného se vůbec nedotkl a navíc sám dostal ránu do zad od někoho z dalších (č.l.719). Na tom trval i při další výpovědi na č.l.721 a uváděl, jakým způsobem se napadání účastnili spoluobžalovaní. Rovněž před prokurátorem při rozhodování o vzetí do vazbě popíral fyzický útok proti poškozenému B[redacted]. Připouštěl, že měl v úmyslu poškozeného praštit, ale protože sám byl udeřen někým z té skupiny lidí, tak od svého úmyslu odstoupil (č.l.725). Na tom setrvával i při dalším výslechu v přípravném řízení, kde konkrétně po předložení fotoalba popisoval činnost spoluobžalovaných (č.l.728-729). Na své obhajobě obžalovaný N[redacted] setrval i při konfrontaci s obžalovaným K[redacted] v přípravném řízení, jakož i při další konfrontaci s obžalovaným V[redacted], kde se obžalovaný V[redacted] pokusil vzít zpět svoje usvědčující tvrzení ve vztahu k spoluobžalovanému. Obžalovaný N[redacted] trval na své výpovědi v hlavním líčení s tím, že co vypovídal dříve, bylo na základě toho, co si povídali v autě cestou z [redacted] k tomu si každý něco přimyslel. V průběhu hlavního líčení poukazoval poté, co byl přítomen výpovědi spoluobžalovaného V[redacted], na rozpory v jeho výpovědích i na to, že tento spoluobžalovaný je krátkozraký a popisuje situaci, kdy byla tma a chaos. Soud se se proto v průběhu hlavního líčení pokusil odstranit rozpory mezi výpověďmi těchto dvou obžalovaných jejich konfrontací, což však obžalovaný V[redacted] odmítl s tím, že i nadále trvá na své výpovědi v hlavním líčení. Po výpovědi spoluobžalovaného B[redacted] obžalovaný N[redacted] potvrzoval tomuto, že společně běželi k lesu (č.l.2361), stejně vyzněly i jeho připomínky na č.l.2578 a 2591. Obhájce obžalovaného N[redacted] ve své závěrečné řeči poukazoval na to, že jeho klient nepopírá, že byl na místě samém a měl v úmyslu poškozeného udeřit. Poukazuje však na obhajobu tohoto obžalovaného, který se nedostal k úderu, neboť k tomu neměl možnost. Zároveň polemizuje s kvalifikací podle § 222 odst.3 tr.zák., především subjektivní stránkou. Má za to, že je nepochybné, že jeho klient se celé akce nezúčastnil v úmyslu způso-

bit někomu smrt. Z celkového průběhu události lze podle obhajoby snad dovodit, že měl a mohl předpokládat, pokud použije k útoku klacek, že může poškozenému způsobit zranění vykazující znaky těžké újmy na zdraví. Bezprostřední příčinou smrti však byla plicní embolie, tedy následek, který v daném případě nepředpokládali ani ošetřující lékaři. Lze mít za prokázané, že léčba-tedy indikace léků zamezující vzniku embolie nebyla zahájena. V této souvislosti na č.l.2783-4 poukazuje na rozpor mezi tvrzením znalců a tvrzením praktických lékařů, pokud jde o vznik a léčení embolie. Za těchto okolností obžalovaný nevěděl, ani vzhledem ke svým okolnostem a poměrům neměl a nemohl vědět, že svým jednáním může způsobit smrt v důsledku embolie. I za předpokladu, že by soud vzal za prokázané, že jeho klient skutečně poškozeného udeřil a má podíl na způsobených zraněních, bylo by podle názoru obhájce možno jeho jednání posuzovat pouze jako trestný čin podle § 222 odst.1 tr.zák. Proto učinil návrh, aby trestní stíhání pro tento skutek bylo zastaveno. Zároveň poukazuje i na motivaci jednání obžalovaných a nečinnost policie.

Obžalovaný Š[redacted] nebyl v přípravném řízení k věci vůbec vyslechnut pro již zmíněný útěk za hranice. V hlavním líčení na č.l.2366-9 uvedl, že se rozběhl za druhým cikánem k lesu spolu se spoluobžalovanými B[redacted], B[redacted] a A[redacted]. On sám jel do [redacted] na žádost V[redacted], věděl, že se tam jede za cikány, nevěděl, co se tam konkrétně bude dít. Trval na tom, že v autě neměli žádné zbraně. Do [redacted] přijel jako poslední a od aut jako poslední odcházel. Po seznámení s výpověďmi spoluobžalovaných z přípravného řízení i hlavního líčení trval obžalovaný Š[redacted] na své výpovědi před soudem s tím, že se doslechl, že ostatní obžalovaní se na nepřítomné, tedy na něho a na obžalovaného B[redacted], domlouvali. K dotazu uvedl, že však neví nic o žádné dohodě, podle které by se měli obžalovaní domlouvat, že vinu vezmou na sebe. Popíral rovněž i to, že by byl organizátorem akce. Na své výpovědi trval i při konfrontaci s obžalovaným V[redacted] v průběhu hlavního líčení (č.l.2578-9). Obhájce tohoto obžalovaného v závěrečné řeči poukazoval především na motivaci jednání obžalovaných, když je-

jich trestná činnost byla vyprovokována rodinou poškozených. Poukazuje na to, že obžalovaný Š[redacted] v době, kdy nevěděl o zahájení trestního stíhání, odjel do SRN a později do Rakouska shánět zaměstnání. Toho podle názoru obhajoby využila převážná část obžalovaných, kteří svedli vinu na obžalované Š[redacted] a B[redacted], respektive je označili za nejaktivnější účastníky všech incidentů. Proti obžalovanému Š[redacted] bylo vedeno řízení proti uprchlému a ostatní obžalovaní v domnění, že se nevrátí, ve svých výpovědích v přípravném řízení i v hlavním líčení ho označili jako jednoho z nejaktivnějších účastníků incidentu. Poukazuje na výpověď obžalovaného Š[redacted] v hlavním líčení a v souvislosti s ní i na to, že k tvrzením jeho klienta se vyjádřili následně v průběhu hlavního líčení spoluobžalovaní, kteří původně ve svých výpovědích popisovali míru a intenzitu účasti na všech popsaných incidentech. Přes poučení dané jim soudem vyjádřili se tak, že nemohou s jistotou tvrdit, že jejich výpovědi učiněné v průběhu přípravného řízení i v řízení před soudem byly přesné a pravdivé, a všichni v podstatě obvinění obžalovaného Š[redacted] vzali zpět. Za takové situace neexistuje podle názoru obhajoby důkaz, na základě kterého by mohl soud dospět k závěru o vině obžalovaného Š[redacted] ve smyslu obžaloby.

Obžalovaný V[redacted] byl nejhovornějším z obžalovaných, a to jak v přípravném řízení, tak i v hlavním líčení. Popisoval podrobně účast spoluobžalovaných, ke své vlastní úloze uváděl v hlavním líčení, že poškozeného jedenkrát kopnul, dvakrát se na něho rozmáchl nunčakou, ale neví, jestli ho zasáhl (č.l.2104-2105). Po přečtení předchozích výpovědí podle § 207 odst.2 tr.ř. připustil, že je možné, že poškozeného udeřil, ale neví to jistě. K účasti spoluobžalovaných uváděl, že dopředu se domluvili, že na sebe vezmou každý vinu, aby to nešlo vyšetřit. K dotazu předsedy senátu, proč po takové domluvě obžalovaný v podstatě usvědčoval pouze spoluobžalované a postupně zmírňoval svůj vlastní podíl viny, obžalovaný V[redacted] uváděl, že z počátku nevěděl, jak budou vypovídat ostatní, proto se při konfrontacích snažil vypovídat v jejich prospěch a domníval se, že oni takovým

způsobem změní svoje výpovědi ve vztahu k němu. Výslovně uváděl, že byli domluveni tak, že když poškozené chytí, tak je zbijí, aby je už neohrožovali (č.l.2106). V průběhu hlavního líčení byl tento obžalovaný opakovaně konfrontován se spoluobžalovanými, trval na své výpovědi před soudem a na č.l.2210 už další konfrontace odmítal. Na č.l.2557 se vyslovil k tomu, proč usvědčoval obžalované Š[redacted] a B[redacted]. K tomuto se vztahuje i jeho konfrontace na č.l.2578-2579. Z přečtených výpovědí z přípravného řízení vyplývá, že obžalovaný V[redacted] se doznal, že poškozeného uhodil nunčakami do horní části nohou nebo lýtek a kopl jej do hrudníku (č.l.806).Při další výpovědi ke své vlastní účasti uvedl, že poškozeného nejprve udeřil nunčakou do spodní části těla, snad do nohou, potom jej kopl levou nohou do trupu, vyloučil, že by to bylo do zad (č.l.810). Rovněž při výpovědi na č.l.815 uvedl, že s nunčaky poškozeného několikrát bouchl do dolní části těla a vyjadřoval se podrobně k účasti dalších spoluobžalovaných. Na svém tvrzení setrval i po seznámení s výpovědí obžalovaného N[redacted] (č.l.818). Rozpory mezi jeho tvrzeními a tvrzeními spoluobžalovaných byly odstraňovány četnými konfrontacemi již v průběhu přípravného řízení, následně i v průběhu hlavního líčení. Při těch se však převážně vyjadřoval k trestné činnosti spoluobžalovaných (č.l.882-3, 888-9, 899-901, 902-903, 904-905, 909-911, 927-929, 2210, 2577 a následující). Obhájce tohoto obžalovaného ve své závěrečné řeči navrhl změnu kvalifikace na § 221 odst.1,4 tr.zák. Připouštěl možnost, že by soud kvalifikoval jednání obžalovaného podle návrhu krajského prokurátora a v takovém případě požadoval aplikaci § 40 odst.1 nebo § 40 odst.2 tr.zák.

Obžalovaný H[redacted] od počátku popírá, že by se tohoto jednání zúčastnil. Na tom setrvává ve všech svých výpovědích i při konfrontacích, ty se liší pouze, pokud jde o jeho tvrzení ve vztahu k spoluobžalovaným a jejich aktivitě při napadání poškozeného B[redacted]. V hlavním líčení tento obžalovaný uvedl,že běžel okolo hloučku, všiml si na zemi ležícího Róma, který ještě jevil známky života. Vyjadřoval se k tomu, kdo stál okolo něho a konkrétně kdo poškozeného mlátil. K dotazu předsedy senátu,proč sám

na sebe nebral vinu, a pouze obviňoval spoluobžalované, když uváděl, že před trestním stíháním se domluvili, že vezmou všichni vinu na sebe, uváděl obžalovaný H[redacted], že neví, proč by bral vinu na sebe, když u poškozeného B[redacted] vůbec nebyl (č.l.2096). Podle § 207 odst.2 tr.ř. byly přečteny předcházející výpovědi obžalovaného z přípravného řízení. Tam, stejně jako při konfrontacích, uváděl rozdílně pouze pokud šlo o účast spoluobžalovaných, ke své osobě vypovídal shodně (č.l. 571, 577, 580-583, 586, 892-895, 927-929). Tuto obhajobu potvrdil obžalovanému H[redacted] při konfrontaci v hlavním líčení spoluobžalovaný V[redacted] (č.l.2210). Konfrontaci s obžalovanými B[redacted] a Š[redacted] obžalovaný H[redacted] v hlavním líčení odmítl a vysvětlil důvody svých předchozích výpovědích na č.l.2587-2589. Obhájce tohoto obžalovaného učinil v průběhu hlavního líčení již výše uvedený důkazní návrh, ve své závěrečné řeči poukazuje na to, že obžalovaný H[redacted] napadení poškozeného B[redacted] od začátku popírá. Spoluobžalovaní, kteří ho měli usvědčovat od svých výpovědích postupně odstoupili, navíc jejich tvrzení byla značně nekonkrétní. Protože se nepodařilo tyto pochybnosti odstranit, navrhuje zproštění obžalovaného z tohoto bodu obžaloby.

Obžalovaný H[redacted], jak je shora uvedeno, od počátku svoji vinu popíral. V přípravném řízení byl usvědčován prvními výpověďmi spoluobžalovaného K[redacted] na č.l.692-693. Ten však tuto výpověď zpochybnil již na č.l.697 a při konfrontaci na č.l.906 toto tvrzení zcela odvolal. V hlavním líčení obžalovaný K[redacted] uvedl, že kromě obžalovaných B[redacted], Š[redacted] a N[redacted] si účast ostatních vymyslel.Obžalovaný N[redacted] pouze ve svých výpovědích prokazoval přítomnost obžalovaného H[redacted] u poškozeného B[redacted] s tím, že tuto výpověď později zpochybnil a při konfrontaci na č.l.894 a v hlavním líčení zcela odvolal. Stejně tak obžalovaný V[redacted] usvědčoval obžalovaného H[redacted] ve svých výpovědích v přípravném řízení na č.l.811-815. Při konfrontaci na č.l.928 však svoji výpověď naprosto zpochybnil a v hlavním líčení a při konfrontaci v hlavním líčení výslovně uvedl, že obžalovaného H[redacted] neviděl útočit proti poškozenému. Obžalovaný mladistvý H[redacted] v přípravném

ném řízení pouze potvrzoval přítomnost obžalovaného H[redacted] na místě činu, přičemž si nebyl zcela jistý (č.l.561,564). Proti obžalovanému H[redacted] nejsou žádné důkazy, ani přímé ani nepřímé, které by umožnily jednoznačný závěr o jeho vině. Za takové situaci soudu nezbylo, než aplikovat zásadu in dubio pro reo a v pochybnostech rozhodnout ve prospěch tohoto obžalovaného. Z toho důvodu nemohl být uznán vinným ve smyslu obžaloby. Naproti tomu soud nemohl zprostit obžalovaného H[redacted], neboť útok proti poškozenému B[redacted] byl součástí trestného činu výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák., z něhož bylo obžalovaný H[redacted] uznán vinným. Proto soud pouze toto jednání pominul.

Obdobně rozhodl soud i ve vztahu k obžalovanému K[redacted], včetně důvodů, proč nerozhodl zprošťujícím výrokem, ale toliko pominutím. Jak již bylo uvedeno shora, tento obžalovaný v přípravném řízení vypovídal ještě předtím, než byl řádně obviněn. Proto ve vztahu k němu samému je jeho původní výpověď nepoužitelná. V hlavním líčení tento obžalovaný popíral svoji účast na fyzickém útoku. Byl usvědčován jediným spoluobžalovaným, a to obžalovaným V[redacted] v přípravném řízení (č.l.815). Ještě v průběhu přípravného řízení při konfrontaci na č.l.903 obžalovaný V[redacted] svoje předchozí tvrzení zpochybnil. V hlavním líčení na č.l.2104 obžalovaný V[redacted] uvedl, že v hloučku viděl i obžalovaného K[redacted], nevěděl však, jestli i ten poškozeného mlátil. V důkazní nouzi musel soud aplikovat stejnou zásadu jako u obžalovaného H[redacted], proto neuznal obžalovaného K[redacted] vinným ve smyslu obžaloby.

Obžalovaný B[redacted] v hlavním líčení uvádí, že běžel za jiným Rómem, proto vyloučil, že by se mohl dostat do blízkosti poškozeného B[redacted]. Obžalovaní N[redacted] a B[redacted] potvrdili, že obžalovaný B[redacted] skutečně utíkal k lesu (č.l.2361).Naproti tomu obžalovaný B[redacted] již v přípravném řízení na č.l.536 sice potvrzuje, že s tímto obžalovaným běžel k lesu, ale uvádí, že obžalovaný B[redacted] odpadl. V návaznosti s tímto tvrzením je tvrzení obžalovaného N[redacted], který uvedl obžalovaného B[redacted] jako přítomného ve

skupině okolo poškozeného. Pokud měl možnost se od lesa vrátit obžalovaný B[redacted], který běžel ještě delší vzdálenost než obžalovaný B[redacted], je nepochybné, že takovou možnost měl i obžalovaný B[redacted]. Nelze tedy pochybovat o jeho přítomnosti na místě činu v kritické době. Přitom lze vycházet i z výpovědi dalších obžalovaných,a to obžalovaného V[redacted] (č.l.836) a obžalovaného S[redacted] v hlavním líčení. Ze přímé účasti na napadání poškozeného je obžalovaný B[redacted] usvědčován spoluobžalovanými H[redacted], V[redacted], K[redacted], v přípravném řízení byl usvědčován i původní výpovědí obžalovaného K[redacted] na č.l.677. Pokud by obžalovaný B[redacted] byl usvědčován pouze výpověďmi z přípravného řízení, naskýtala by se skutečně možnost, že spoluobžalovaní se snažili svalit větší díl viny na něho a stejně tak na obžalovanéhO Š[redacted]. Obdobným způsobem by bylo možno hodnotit i výpovědi spoluobžalovaných v hlavním líčení v té fázi, kdy proti obžalovanému B[redacted] bylo vedeno řízení jako proti uprchlému, než byl vydán orgány SRN. Nelze pominout, že po výslechu tohoto obžalovaného v hlavním líčení docházelo k posunu v názorech a postojích spoluobžalovaných,když se snažili zmírnit vinu a měnili své výpovědi výrazně v jeho prospěch. Pokud jde o možnost předchozí domluvy, o tom platí to, co soud již uváděl obecně o uplatněné obhajobě obžalovaných v tomto trestním řízení, proto soud nemá důvodu domnívat se, že nějaká taková dohoda nastala. Obžalovaný K[redacted] ve své výpovědi v přípravném řízení (která je nepoužitelná pouze ve vztahu k němu samému) uvedl, že obžalovaný B[redacted] do poškozeného mlátil klackem. S tím korespondují i výpovědi obžalovaných V[redacted] a H[redacted], a to i v hlavním líčení. Nelze pominout, že posledně jmenovaní obžalovaní bezprostředně po výpovědi obžalovaného B[redacted] v hlavním líčení nadále setrvávali na svých předchozích výpovědích. Nadále tedy usvědčovali tohoto obžalovaného z aktivní účasti při bití poškozeného B[redacted]. Svoje usvědčující tvrzení obžalovaní H[redacted] a V[redacted] odvolali až v únoru 1993, tedy s půlročním odstupem od výpovědi obžalovaného B[redacted] v hlavním líčení, přičemž nelze vyloučit, že v té době se na změně těchto výpovědí s obžalovaným B[redacted] domluvili, neboť všichni již byli na svobodě. Takový časový odstup a náhlou změnu výpovědí těchto obžalovaných považuje

soud za účelové a nevěrohodné. Tento závěr učinil zdejší soud především s přihlédnutím k další usvědčující výpovědi obžalovaného K[redacted]. Ten, jak v přípravném řízení, tak i v hlavním líčení, opakovaně uváděl, že viděl mlátit obžalovaného B[redacted] (č.l.2073). V průběhu hlavního líčení pak obžalovaný K[redacted] odmítal konfrontace se spoluobžalovanými, včetně obžalovaného B[redacted], k výslovnému dotazu svého obhájce však uvedl, že nadále trvá na své předchozí výpovědi před soudem. Tedy i nadále považoval za správnou svoji výpověď, v níž usvědčoval obžalovaného B[redacted]. Soud proto nemá důvod nevěřit tomuto obžalovanému, když ten na svém stanovisku setrval i za této situace. Hodnocením těchto důkazů došel soud k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného B[redacted] tak, jak se promítla ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný B[redacted] se v přípravném řízení doznal za situace, kdy nebyl řádně obviněn, z takového doznání nelze tedy vycházet. V tomto směru je jeho původní výpověď neúčinná. Při dalších výpovědích uváděl, že chtěl poškozeného napadnout klackem, dokonce měl napřaženo, ale pro množství lidí kolem poškozeného hod neudeřil. Při konfrontacích popíral, že by poškozeného udeřil. Je však usvědčován obžalovaným Vaculíkem, který dokonce poté, co při předchozí konfrontaci odvolal ve vztahu k tomuto spoluobžalovanému svoji usvědčující výpověď, při hlavním líčení se k ní vrátil s tím, že trvá na tom, že obžalovaný B[redacted] B[redacted] udeřil. Vysvětlil, že při předchozí konfrontaci to úmyslně neřekl pro to, že se domníval, že na sebe navzájem nebudou takové věci uvádět. V průběhu hlavního líčení obžalovaný V[redacted] odmítl s obžalovaným B[redacted] konfrontaci, ale opět trval na své výpovědi před soudem. Samotná výpověď tohoto obžalovaného z již uvedených důvodů by nebyla dostačujícím důkazem pro uznání viny obžalovaného B[redacted]. Vedle toho však i obžalovaný V[redacted] tohoto obžalovaného opakovaně usvědčoval, a to i při konfrontaci v přípravném řízení, když usvědčoval výhradně a pouze tohoto spoluobžalovaného. Přitom spoluobžalovaný V[redacted] v hlavním líčení tvrdil, že vypovídal pod nátlakem. K dotazu předsedy senátu však nedokázal vysvětlit, jak se tento nátlak promítl do jeho výpovědi a už vůbec nedokázal

vysvětlit, proč po takovém údajném nátlaku jmenoval pouze jednu osobu a dokonce byl schopen to této osobě říci přímo do očí při konfrontaci za přítomnosti obhájce. Proto soud změnu výpovědi obžalovaného V[redacted] v hlavním líčení považuje za nevěrohodnou a účelovou. Rovněž obžalovaný B[redacted] v původní výpovědi (nepoužitelné pouze ve vztahu k němu samému) usvědčoval obžalovaného B[redacted] (č.l.529). Obžalovaný H[redacted] původně uváděl, že má za to, že obžalovaný B[redacted] poškozeného mlátil, při konfrontaci od této výpovědi odstoupil, proto soud na jeho výpovědi nebere zřetel (č.l.571,584). Obžalovaný K[redacted] při původní výpovědi za obdobné situace jako obžalovaný B[redacted] uvedl, že obžalovaný B[redacted] mlátil poškozeného klackem (č.l.677). Na tyto důkazy jako nepřímý důkaz navazuje výpověď obžalovaného Š[redacted]. Ten uvedl,že slyšel přímo od obžalovaného B[redacted] že poškozeného mlátil (č.l.769,771). V hlavním líčení označil tento obžalovaný své předchozí výpovědi z přípravného řízení za správné. O přítomnosti obžalovaného B[redacted] a jeho účasti při napadání poškozeného hovořili ve svých výpovědích i obžalovaní K[redacted] a N[redacted], ti však postupně své výpovědi měnili, takže z nich lze vycházet pouze v tom směru, že prokazují přítomnost tohoto obžalovaného na místě činu v kritické době. Z výše uvedených skutečností jasně vyplývá, že soud neopírá uznání viny obžalovaného B[redacted] toliko o výpověď obžalovaného V[redacted], jak tvrdila obhajoba ve své závěrečné řeči. Na tomto místě je třeba uvést, a to nejen ve vztahu k tomuto obžalovanému, že soud prověřoval údajný nátlak ze strany policistů a vyšetřovatelů na obžalované při výsleších v přípravném řízení. Vyslechl k tomu řadu svědků, vyšetřovatelů. Lze mít za to, že žádný nátlak ze strany vyšetřovatelů prováděn nebyl, o čemž svědčí i to, že většině výpovědí obžalovaných byli přítomni obhájci. Proto soud uznal obžalovaného B[redacted] vinným tak, jak je uvedeno v odsuzujícím výroku.

Obžalovaný N[redacted] byl opakovaně vyslýchán za přítomnosti obhájců, při vzetí do vazby uváděl před prokurátorem, že měl v úmyslu poškozeného udeřit, ale neudělal to. Totéž v podstatě uváděl i při dalších výpovědích a v hlavním líčení uvedl, že běžel za jiným cikánem,a proto sám poškozeného neudeřil. Zde je si-

tuace podobná jako u obžalovaných B[redacted] a B[redacted], kteří rovněž běželi za jiným Rómem, pak se vrátili a poškozeného B[redacted] udeřili. Obžalovaný K[redacted] ve své původní výpovědi na č.l.677 usvědčuje obžalovaného N[redacted], že také mlátil poškozeného. V hlavním líčení obžalovaný K[redacted] poukázal na existující domluvu, kvůli které si to na obžalovaného N[redacted] vymyslel. Tento důkaz sám o sobě není přesvědčivý, stejně jako sama o sobě není přesvědčivá výpověď obžalovaného H[redacted] (č.l.577,581,893,895) zvláště pak s ohledem na změnu výpovědi na č.l.2096. Naopak obžalovaný V[redacted] opakovaně uvádí už od přípravného řízení až po hlavní líčení, že obžalovaný N[redacted] přicházel k poškozenému B[redacted], V[redacted] vytrhl železnou tyč a tou poškozeného mlátil. Při konfrontaci s obžalovaným N[redacted] obžalovaný V[redacted] uvedl, že si pouze myslí, že tomu tak bylo. Avšak při hlavním líčení opět s jistotou uvedl, že obžalovaný N[redacted] mu vytrhl železnou tyč s níž poškozeného mlátil, přičemž nevěděl kolikrát. V hlavním líčení potom odmítl konfrontaci s obžalovaným N[redacted], ale trval na správnosti své výpovědi před soudem. Za rozhodující důkaz považuje soud výpovědi obžalovaného K[redacted], s nimiž korespondují usvědčující výpovědi výše zmíněných spoluobžalovaných, jejichž následné změny výpovědí lze proto považovat za účelové, vedené snahou zmírnit vinu či zbavit obžalovaného N[redacted] trestní odpovědnosti. Obžalovaný K[redacted] uvádí opakovaně v přípravném řízení vždy za přítomnosti obhájce, že obžalovaný N[redacted] mlátil poškozeného železnou tyčí do horních částí těla, přes hlavu i nohy, a dožadoval se přitom, aby poškozený natáhl prsty a mlátil ho přes prsty. Totéž řekl obžalovanému N[redacted] do očí při konfrontaci s tím, že ten mlátil B[redacted] mladšího dvakrát přes ruce. Přitom uváděl, že neví, z jakého materiálu byla ta tyč, kterou byl obžalovaný N[redacted] ozbrojen. Že šlo o železnou tyč vyplývá nejen z původní výpovědi obžalovaného K[redacted], ale především z výpovědi obžalovaného V[redacted] Při hlavním líčení setrval obžalovaný K[redacted] na své výpovědi, že obžalovaný N[redacted] poškozeného mlátil (č.l.2073-4). Zamyšlenou konfrontaci s obžalovaným N[redacted] v průběhu hlavního líčení obžalovaný K[redacted] odmítl, avšak vyjádřil se v tom směru, že trvá zcela na své výpovědi před soudem (č.l.2209-2210). Obžalovaný

K[redacted] se tedy naprosto shoduje s výpovědí obžalovaného V[redacted] a s jejich tvrzeními souhlasí původní výpovědi obžalovaného H[redacted] a nepřímo i původní výpověď obžalovaného K[redacted]. Proto soud vzal za prokázané, že obžalovaný N[redacted] se této trestné činnosti dopustil. Protože obžalovaný K[redacted] pouze jednou uvedl, že poškozený měl být obžalovaným N[redacted] udeřen přes hlavu, soud to nebral za prokázané, což se projevilo v závěru soudu, že je prokázáno toliko to, že obžalovaný N[redacted] opakovaně udeřil poškozeného do různých částí těla železnou tyčí.To mělo potom zásadní význam při rozhodování o trestu.

Obžalovaný Š[redacted] v hlavním líčení uvedl, že běžel směrem k lesu spolu s obžalovanými B[redacted], B[redacted] a A[redacted], odtud se vracel rovnou přímo k autům.To ihned po jeho výpovědi odmítl obžalovaný A[redacted]. Obžalovaný V[redacted] bezprostředně ve svých připomínkách k této výpovědi měl výhradu pouze k tomu, jakým autem jel do [redacted], jinak trval na své předchozí výpovědi. Tu odvolal při konfrontaci s obžalovaným Š[redacted] až s půlročním odstupem. Obžalovaný B[redacted] v hlavním líčení uvedl, že obžalovaného Š[redacted] v [redacted] nikde neviděl, ačkoliv podle výpovědi tohoto spoluobžalovaného měli spolu běžet k lesu. Obžalovaný B[redacted] vypověděl, že běžel k lesu pouze s B[redacted], nikoliv Š[redacted]. Stejně vypovídal i obžalovaný N[redacted]. Je pravdou, že v jedné ze svých původních výpovědí v přípravném řízení obžalovaný B[redacted] uvádí, že běžel společně s B[redacted] a dalšími, čímž se nevylučuje, aby mezi nejmenovanými byl i obžalovaný Š[redacted]. Obžalovaného Š[redacted] usvědčující následující důkazy:
Obžalovaný N[redacted] prokazuje v přípravném řízení opakovaně za přítomnosti obhájců přítomnost obžalovaného Š[redacted] v hloučku u poškozeného B[redacted]. Kdyby chtěl zhoršit situaci obžalovaného Š[redacted], ať už po domluvě nebo ve snaze zlepšit svoje procesní postavení, mohl uvést i to, že tohoto obžalovaného viděl přímo udeřit. Proto soud nemá důvod pochybovat o tom, že v tomto směru obžalovaný N[redacted] hovoří pravdu. V hlavním líčení obžalovaný N[redacted] už nechtěl uvádět jména. Obžalovaný H[redacted] prokazuje rovněž minimální přítomnost obžalovaného Š[redacted] u poškozeného. V původní

výpovědi dokonce uvedl, že obžalovaný Š[redacted] tloukl do B[redacted], a přitom nechtěně udeřil právě obžalovaného H[redacted] (č.l.603). Při další výpovědi uvedl, že se domnívá, že byl zasažen Š[redacted], kterého poznal podle oblečení a postavy (č.l.605). Nepřímo takovou skutečnost potvrzuje i obžalovaný A[redacted] na č.l.518, který uvádí, že obžalovaný H[redacted] byl omylem zasažen. Nepřímo potvrzuje přítomnost a jednání obžalovaného Š[redacted] i původně obviněný zemřelý mladistvý P[redacted] na č.l.744. Obžalovaný K[redacted] od počátku za přítomnosti obhájce uvádí, že obžalovaný Š[redacted] poškozeného mlátil, přičemž se při jednotlivých výpovědích rozchází v tom, do jaké části těla, eventuelně kolikrát, případně si není jistý tím, zda měl obžalovaný Š[redacted] železnou či dřevěnou tyč. V hlavním líčení uvedl, že obžalovaný Š[redacted] mlátil poškozeného B[redacted] železnou tyčí po celém těle (č.l.692,693,694,696,697,910,911,2073). Soud nezjistil z dalších důkazů, že mělo jít skutečně o železnou tyč, proto v pochybnostech rozhodl ve prospěch obžalovaného Š[redacted], že šlo o tyč pouze dřevěnou. V hlavním líčení obžalovaný K[redacted] odmítl konfrontaci s obžalovanými N[redacted] a Š[redacted] ale opětovně potvrdil správnost své výpovědi před soudem. Tento obžalovaný tedy až do konce provedeného dokazování svoji výpověď nezměnil a usvědčuje obžalovaného Š[redacted] z fyzického napadení poškozeného B[redacted] mladšího. V této souvislosti se jeví věrohodnou i výpověď obžalovaného H[redacted]. Pokud by ta byla osamocena, soud by z ní nemohl vycházet. Obžalovaný H[redacted] uváděl v přípravném řízení, že byl přítomen tomu, když obžalovaný Š[redacted] uvedl ve vztahu k poškozenému "ten vůl mě prosil, abych ho nezabíjel" (č.l.571, 577). Tento výrok potvrzuje právě i obžalovaný K[redacted]. Jeden z těchto obžalovaných tedy slyšel tento výrok přímo z úst obžalovaného Š[redacted] na místě činu, druhý se to od obžalovaného Š[redacted] později dozvěděl. V tomto směru tyto výpovědi do sebe naprosto zapadají. Obžalovaný H[redacted] původně při hlavním líčení usvědčoval obžalovaného Š[redacted] (č.l.2095),i po výpovědi obžalovaného Š[redacted] 1.9.1992 svoji výpověď neodvolal. Až po půl roce při poslední konfrontaci, kterou odmítl připustil, že si není jistý (č.l.2587-8). Nevěděl však o žádné domluvě v neprospěch obžalovaných B[redacted] a Š[redacted] (č.l.2591). O této domluvě se zmínil pouze ob-

žalovaný K[redacted] při hlavním líčení v [redacted]. Rovněž obžalovaný V[redacted] už od přípravného řízení uvádí, že obžalovaný Š[redacted] byl dost aktivní, vybíhal první ve směru útěku poškozeného B[redacted], potom ho mlátil tyčí (č.l.811). Při další výpovědi na č.l.815 uvádí i údajný počet ran zasazených obžalovaným Š[redacted]. Obžalovaného Š[redacted] usvědčuje i v hlavním líčení na č.l.2103-4 a 2106. Přitom uvádí i takový detail, jako to, že tyč použitá obžalovaným Š[redacted] byla šestihranná. O tom hovořil už i v předchozí výpovědi v přípravném řízení. V hlavním líčení uvádí jiný počet ran, které měl obžalovaný Š[redacted] poškozenému zasadit. Po výpovědi obžalovaného Š[redacted] v září 1992 ani tento obžalovaný svojí výpověď neodvolal, jak již bylo řečeno, měl připomínky k jinému detailu (č.l.2369). Opět až z půlročním odstupem při poslední konfrontace svoji výpověď odvolal (č.l.2577-9). Pokud soud vezme v úvahu tyto usvědčující výpovědi, které do sebe zapadají i v detailech, musí dojít k závěru o vině obžalovaného Š[redacted]. V pochybnostech rozhodl soud pouze v tom směru, že není prokázán konkrétní počet ran zasazených poškozenému, ani to, že by šlo o železnou tyč.

Obžalovaný K[redacted], jak již bylo vylíčeno v popisu jeho obhajoby, v hlavním líčení doznával toliko nápřah suchou větví přes dolní končetiny, zatímco v přípravném řízení vždy za přítomnosti obhájce opakovaně uváděl konkrétně, jakým způsobem a do jaké části těla poškozeného udeřil. Při hodnocení změn v jeho výpovědích nemohl soud pominout tu skutečnost, že ve výpovědi na č.l.691-3 tento obžalovaný uvádí, že poškozeného dvakrát udeřil a jedenkrát kopnul, což je skutkový děj, který soud vzal za do výroku o jeho vině. Přitom na č.l.694 je zřejmé, že tento obžalovaný opravoval protokolaci. To svědčí o tom, že by si byl patřičně vědom, co uvádí a co je protokolováno. Stejně jako ostatní obžalovaní byl i obžalovaný K[redacted] usvědčován výhradně spoluobžalovanými. Kdyby tohoto obžalovaného usvědčoval pouze spoluobžalovaní H[redacted] a V[redacted], nemohl by ho soud uznat vinným a došlo by ke stejné situaci, která nastala ohledně jednání pod bodem 2,3/ obžaloby. Soud striktně vycházel z toho, že obžalovaní H[redacted] a V[redacted] jsou naprosto nevěrohodní, pokud jejich tvrzení nebyla podporová-

na dalšími důkazy, soud z jejich výpovědí nevycházel. V daném případě obžalovaný H[redacted] opakovaně obžalovaného K[redacted] usvědčoval (č.l.571, 577, 581). Později od těchto svých tvrzeních ustupoval s tím, že si není jistý a nakonec při hlavním líčení uvedl, že obžalovaný K[redacted] poškozeného nemlátil, viděl ho sice v hloučku okolo poškozeného, ale neuvádí ve své výpovědi ani nápřah (č.l.907, 908, 2096). Vzhledem k dalším důkazům nemá však soud důvodu pochybovat o pravdivosti původních doznání obžalovaného K[redacted]. Především nelze pominout, že ty byly učiněny za přítomnosti obhájce. Údajná domluva obžalovaných o rozmělnění viny byla již soudem vyvrácena na straně 51-52 tohoto rozsudku. Tvrzení obžalovaného K[redacted], že vypovídal co nejvíce i proti sobě, neboť se domníval, že v takovém případě nepůjde do vazby, je nevěrohodné za situace, kdy všechny jeho výpovědi byly učiněny za přítomnosti obhájce, který mu mohl vysvětlit závažnost jeho tvrzení i závažnost celé situace. Obžalovaný K[redacted] byl tedy uznán především na základě svého původního doznání, z něhož vycházel soud vzhledem k tomu, že toto původní doznání korespondovalo i s původními výpověďmi obžalovaných H[redacted] a V[redacted]. Na tomto závěru nemění nic ani ta skutečnost, na kterou upozorňuje obhajoba v závěrečné řeči, že neexistuje jediný přímý svědecký důkaz. Při hodnocení důkazů lze souhlasit s názorem obhajoby, že je třeba respektovat zásadu ústnosti a bezprostřednosti a vycházet z výpovědí, které zpochybněny nejsou. Tím má obhájce na mysli úplně první výpověď obžalovaného a další výpověď z hlavního líčení. K tomu lze uvést, že na rozdíl od obhajoby soud neshledává logický postup ve změnách výpovědí obžalovaného K[redacted] vedených snahou urychlit vyšetřování a dosáhnout tak propuštění z vazby. To by svědčilo o naprosto neodpovídající postupu obhájce, kdyby svého klienta nepoučil o důsledcích takového postoje. Proto soud vycházel, jak již bylo opakovaně uvedeno, z doznání tohoto obžalovaného v přípravném řízení. Pro úplnost je třeba uvést, že pokud by soud vycházel z doznání částečného v hlavním líčení, tedy pouze z nápřahu a pokusu udeřit, projevilo by se to změnou právní kvalifikace, nikoliv však beztrestností tohoto fyzického útoku proti poškozenému.

Obžalovaný V[redacted] se za přítomnosti obhájce opakovaně k trestné činnosti doznával, v hlavním líčení pouze rozdílně ke svým předchozím tvrzením uvádí, že poškozeného udeřil, ale neví, jestli ho zasáhl. V rámci opakovaných výpovědí pouze pozměňoval intenzitu napadání B[redacted] ml. a měnil i místa zásahů na těle a končetinách poškozeného. Je usvědčován výpověďmi spoluobžalovaných, a to N[redacted] v přípravném řízení, rovněž obžalovaného B[redacted] v přípravném řízení /čl. 529/, H[redacted] v přípravném řízení, K[redacted] v přípravném řízení i obžalovaného K[redacted] v přípravném řízení / čl. 677/. Nepřímo je usvědčován i výpovědí původně obviněného zemřelého ml. P[redacted] na čl. 744, který vypověděl, že obžalovaný V[redacted] mu ukazoval nunčaky od krve. Pozdější změny ve výpovědích těchto obžalovaných, jakož i postupnou snahu obžalovaného V[redacted] zmírňovat svoji vinu, považuje soud za účelové a nevěrohodné. Proto vycházel z původních výpovědí těchto obžalovaných, jejichž tvrzení korespondovala s doznáním obžalovaného V[redacted]. Při existenci určitých rozporů ohledně toho, jakým způsobem obžalovaný V[redacted] poškozeného napadal a do které části těla, vycházel soud z verze pro tohoto obžalovaného nejpříznivější. Vzal tedy za prokázané, že udeřil poškozeného do hlavy, jak tvrdili někteří ze spoluobžalovaných. Došel přitom k závěru, který se promítl ve výroku o vině.

Soud pochopitelně provedl i listinné důkazy týkající se tohoto jednání, konkrétně jde o protokoly o vydání věci na čl. 212-214 a lékařské zprávy na čl. 312-313, stejně jako list o prohlídce mrtvého na čl. 314 a průvodní list ke klinické pitvě na čl.315. V průběhu dokazování se soud důsledně věnoval objasňování skutečností,co bylo bezprostřední příčinou smrti poškozeného B[redacted] ml. a zda tato příčina smrti byla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných B[redacted], B[redacted], K[redacted], N[redacted], Š[redacted] a V[redacted]. Ze zmíněných lékařských zpráv, pitevního protokolu a písemného znaleckého posudku znalců z oboru soudního lékařství doplněného opakovanými výslechy znalců , má soud za prokázané, jaká poranění poškozený B[redacted] utrpěl, jaký byl mechanismus je-

jich vzniku i jakými předměty a jakým způsobem zjištěná zranění s největší pravděpodobností vznikla. Bezpečně prokázanou má soud i příčinu smrti. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného byla tuková embolie. Ta vznikla tak, že v důsledku masivního pohmoždění tukové tkáně poškozeného po různých úderech, kopancích a ranách zasazených obžalovanými a dalšími pachateli se uvolnily tukové částice, které byly krevním proudem zaneseny do plicního řečiště. To se ucpalo a v důsledku toho poškozený zemřel. Vedle toho bylo prokázáno, kromě jiného, krvácení do obalu mozku poškozeného /měkkých pokrývek lebních/ a proděravění dvanáctníku zemřelého, z něhož se potom vyvinul zánět poté, co se obsah střev vyprázdnil do dutiny břišní. Znalci vyjádřili názor, že i tato další závažná poranění mohla vést k smrti poškozeného, pokud by bezprostřední příčinou nebyla již zmíněná embolie. Tolik pro dokreslení závažnosti následku jednání obžalovaných. Tuková embolie byla způsobena rozsáhlým pohmožděním tukové tkáně poškozeného v důsledku jeho bití. Ze strany některých obhájců byla snaha poukázat na to, že mohla být zanedbána lékařská péče. K tomu především směřovaly důkazní návrhy čl. 2515 a 2621, jakož i obsahy závěrečných řečí některých obhájců. Poukazovali přitom na předběžnou lékařskou zprávu, vystavenou lékařem při přijetí poškozeného na chirurgii nemocnice v [redacted]. Ten v ní uváděl, že se jedná o středně těžké zranění s předpokládanou tříměsíční pracovní neschopností a bez předpokladu trvalých následků. Obhajoba opakovaně poukazovala na to, že v případě podání nějakého léku, který by omezil nebezpečí vzniku nebo vůbec zabránil vzniku tukové embolie, by nemuselo dojít k smrti poškozeného. Podle tohoto stanoviska obhajoby smrt poškozeného není v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných, když příčinná souvislost byla přeřušena zanedbáním povinné péče ošetřujícího zdravotnického personálu. V tomto směru byly také učiněny důkazní návrhy na přibrání znalců, kteří by posoudili, zda postup ošetřujících lékařů byl v souladu s jejich povinnostmi, zda byl lege artis. Soud tyto důkazní návrhy zamítl,protože oba znalci z oboru soudního lékařství, kteří pitvali poškozeného, jednoznačně, opakované a naprosto vyčerpávajícím způsobem odůvodnili, že při každém pohmoždění tukové

tkáně vzniká tuková embolie /čl. 2594/. V daném případě šlo o masivní pohmoždění tkáně, z čehož obhajoba dovozuje, že měl být podáván preventivní lék Lipostabil, zmíněný ve výpovědích svědků MUDr. [redacted] a MUDr. [redacted] a následně ve výslechu znalců, který by mohl zpomalit vývoj embolie, nebo jí v podstatě zamezit. Slyšení znalci se kategoricky vyslovili v tom směru, že neexistuje lék, který by dokázal vyléčit tukovou embolii. V případě, že by byl podán zmíněný lék, mohlo by dojít k tomu, že by nebylo ucpáno již plicní řečiště, ale tukové částice by se krví nesly až do mozku , kde by došlo k ucpání, těžkému otoku mozku a následné smrti /čl.2594/. Znalci se rovněž opakovaně vyjádřili, že oni sami mohli stanovit bezprostřední příčinu smrti právě z toho důvodu, že prováděli pitvu poškozeného.Poukazovali na to, že ošetřující lékaři takovou možnost neměli a samotné pohmoždění tkání a údaje uváděné poškozeným nenasvědčovaly tomu, že by embolie probíhala v takové míře. Zároveň oba znalci reagovali i na předestíranou možnost odchodu poškozeného z nemocnice a takovým způsobem způsobenou komplikaci léčby. Došli ke shodnému závěru, že nespolupráce pacienta, jeho nekázeň nebo to, zda poškozený byl v klidu, nebo se naopak pohyboval, nemá žádný význam pro vznik tukové embolie, a to právě proto, že k tukové embolii dochází obvykle několik hodin po vzniku úrazu. Tento závěr vedl soud k tomu, že zamítl důkazní návrh na výslech ošetřujícího personálu. Při svém podrobném výslechu v hlavním líčení znalci rovněž uvedli, že lze přežít tukovou embolii jako takovou, ale při masivní tukové embolii není šance. Zároveň uvedli, že nelze rozlišit, jaký úder, do které části těla , se výrazněji podílel na vzniku tukové embolie. Platí určitá úměra mezi rozsahem a závažností poranění a rozsahem tukové embolie. Příčinu tukové embolie je potřeba spatřovat v souhrnu všech zjištěných poranění. Vyjadřovali se i k již zmíněné předběžné lékařské zprávě, když došli k závěru, že není v žádném rozporu, pokud nálezová část předběžné lékařské zprávy není v souladu s diagnozami zjištěnými při pitvě, nebo když hodnocení povahy zranění není stejné. Pacient měl mnohočetná poranění, proto byl pro klinického lékaře problém je diagnostikovat tak přesně, jako to mohli udělat znalci. K dotazu obhájců

znalci uvedli, že i v případě, že by byl podán lék typu Lipostabilu, se oni nemohou vyjádřit k tomu, jestli by tyto léky vůbec zamezily vzniku tukové embolie. Reagovali i na dotazy obhájců ohledně dávkování a časování podání léku Lipostabil, vyjadřovali se i k tomu, co je účelem podání tohoto léku. Vedle toho ovšem uvedli rovněž, že pokud jde o další prokázaná závažná poranění, krvácení do mozkových obalů zastavit nelze, stejně tak pokud jde o perforaci dvanáctníku /čl. 2600/. Pokud jde o účinky a skutečnost,zda měl být podán lék Lipostabil odkazovali znalci na to, že jim nepřísluší na tuto otázku odpovídat, neboť je to otázka pro znalce z oboru farmakologie a traumatologie. Znalec MUDr. [redacted] se však dostavil po ukončení svého výslechu ještě následujícího dne a doplnil znalecký posudek tím, že u léku Lipostabil je uváděna kontraindikace s tím, že je třeba velké opatrnosti u krvácivých stavů, zejména mozkových. Navíc jako nežádoucí účinek tohoto léku je uváděno v prvé řadě zvýšená peristaltika, což je zvýšené napětí a pohyby trávicího traktu. V této souvislosti poukazoval právě na perforaci dvanáctníku. Konstatoval tedy , po konsultaci se svým kolegou, že riziko podání léku Lipostabil bylo menší, než hrozící následek, tedy smrt pacienta. V pitevním nálezu však viděl i důvody, které mluvily proti preventivní aplikaci tohoto léku, proti jednoznačné preventivní aplikaci. Bylo to zjištěné krvácení do mozkových obalů, když u účinku léku se výslovně vyžaduje při podávání zvýšená opatrnost při krvácení, to znamená i při poranění měkkých tkání. Navíc byla zjištěna i perforace dvanáctníku. Pokud by při pohmoždění dvanáctníku byl podán tento lék a došlo tak k léčebně vyvolanému napětí nebo pohybům trávicího traktu, mohlo by dojít k urychlení proděravění dvanáctníku a následnému zánětu podbřišnice. Čistě teoreticky však podle názoru znalců nelze vyloučit, že od počátku podávaný lék Lipostabil by mohl předejít takovému masovému rozsahu tukové embolie, který sám o sobě přivodí smrt. Pokud by však znalci brali v úvahu vedlejší účinky aplikace tohoto léku, museli by konstatovat, že by došlo k smrti a byla by pouze uvedena jiná její příčina, a to zánět podbřišnice /čl. 2607-8/. K dotazu obhájce znalec MUDr. [redacted] poukázal na to, že konkrétní rizika po-

dání léků za dané situace musí zvážit ten který ošetřující lékař. Zároveň zdůraznil, že není neobvyklé, že přesná příčina smrti se zjistí až při pitvě a v určitém procentu případů nelze zjistit ani z klinického průběhu ani z prohlídky mrtvého, co bylo příčinou smrti. V průběhu svých výslechů znalci tedy došli k názoru, že ošetřující lékaři nepochybili, pokud jde o přístup lékaře vůči pacientovi /čl.2594/. Zároveň poukázali i na to, že je předpoklad, že kliničtí lékaři obecně neznají poznatek forenzní medicíny, která dělala výzkumy ohledně embolie s tím závěrem, že při každém závažném poranění dochází k mikroskopickému vmetnutí tukových části do krevního řečiště /čl.2598/. Tyto závěry znalců z oboru soudního lékařství byly důvodem, proč soud zamítl i návrh na doplnění dokazování přibráním dalších znalců z oboru zdravotnictví. Ze shora uvedených důkazů vzal soud za prokázané, že bezprostřední příčinou smrti byla tuková embolie vzniklá v důsledku bití poškozeného, které mělo za následek masivní pohmoždění tkání.

V této souvislosti je třeba zdůvodnit, proč soud zamítl i další důkazní návrhy. Obhájce obžalovaného K[redacted] navrhoval i výslech svědka S[redacted] - řidiče sanitky, která odvážela poškozeného do nemocnice. Tento důkaz byl již předtím proveden za souhlasu stran postupem podle § 211/1a tr.ř. a soud nemá důvod pochybovat o tom, že tento svědek by uvedl něco jiného , než ve své původní výpovědi. Svědek B[redacted] měl být sám napaden ve vazbě občany cikánské národnosti a měl podle názoru obhajoby potvrdit důvodné obavy obžalovaného K[redacted] z umístění ve vazbě, které ho vedly k tomu, že se při prvé výpovědi doznal /čl.2575/. Tento důkaz považuje soud za nadbytečný, pokud jde o důvody, lze odkázat na vyvrácení obhajoby obžalovaného K[redacted].

Všichni obžalovaní jmenovaní pod bodem 3/V se dopustili trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. účinného v době spáchání. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění právního posouzení týkajícího se jednání pod body 3/III - IV na straně 92 tohoto rozsudku. Zároveň obžalovaní B[redacted], B[redacted], K[redacted], N[redacted]

[redacted], Š[redacted] a V[redacted] spáchali trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1,3 tr. zák., neboť jinému úmyslně způsobili těžkou újmu na zdraví a takovým činem způsobili smrt. Je zcela nepochybné, že tito obžalovaní zasazováním ran poškozenému, při použité intenzitě násilí a při použití zbraní, způsobili poškozenému poranění, pro která musel být hospitalizován v nemocnici a v jejichž důsledku zemřel. Přitom obžalovaní si museli být vědomi, že takový jednáním, za současného útoku dalších obžalovaných a dalších nezjištěných spolupachatelů, kdy svým osobním fyzickým napadáním bránili poškozenému v přiměřené obraně proti útokům dalších osob, mohou být poškozenému způsobena závažná poranění. Pro takový případ s tím byli srozuměni. Soud je toho názoru, že si mohli být vzhledem k způsobu útoku vědomi i možnosti způsobení smrti, avšak bez přiměřených důvodů spoléhali, že smrt nezpůsobí. Úmysl každého z obžalovaných ve své přinejmenším nepřímé formě směřoval toliko ke způsobení vážné poruchy zdraví, nikoliv ke smrti. Tento závěr soudu se opírá nejen o tvrzení obžalovaných, ale především o fakt, že smrt byla způsobena určitou komplikací, za kterou lze považovat tukovou embolii, když nelze předpokládat, že obžalovaní mohli být srozuměni s takovou bezprostřední příčinou smrti. Spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. je - jak správně uvádí v závěrečné řeči intervenující prokurátorka - možné jen u trestných činů úmyslných a je pojmově vyloučeno u trestných činů spáchaných z nedbalosti. Jednání každého z obžalovaných uvedených pod bodem 3/V je třeba považovat pojmově za souběžné pachatelství, neboť šlo o vědomé spolupůsobení více osob, které mělo v zápětí nezamýšlený následek. Jejich jednání bylo natolik vzájemně propojeno a svázáno společným cílem, že bez konání jednoho by nedošlo ke konání další osoby nebo osob a ve svém důsledku by nedošlo ani ke způsobenému následku. Proto je třeba každému z obžalovaných podle okolností přičítat celý následek, jako by jej způsobil sám, přičemž ve smyslu trestního zákona je třeba každého z nich jednotlivě posuzovat jako pachatele ve smyslu § 9 odst. 1 tr. zák. Subjektivní stránka jednání obžalovaných má tedy dvě stádia, když ve vztahu ke způsobení újmy na zdraví šlo o nepřímý úmysl, ve vztahu k následně způsobe-

né smrti o nedbalost ve formě vědomé. Obžalovaní mlátili poškozeného, jak uvedli někteří z diváků a i sami někteří z obžalovaných,"jeden přes druhého". Poškozený tedy neměl nejmenší naději na účinnou obranu. V okamžiku, kdy se choulil, nebo kryl nějaký orgán, byl udeřen do odkryté části těla. Poranění byla objektivně zjištěna i na hlavě, je tedy zřejmé, že byl udeřen i do ní. Nikomu z obžalovaných nebylo bezpečně prokázáno, že to byl právě on, kdo poškozeného zasáhl do hlavy. To však nemá žádný význam pro posouzení jejich viny, ale toliko pro posouzení míry jejich zavinění a rozhodnutí o druhu a výši trestu. Přitom soud vycházel ze skutkového děje, v němž je popsána konkrétně minimálně prokázaná účast toho kterého z obžalovaných. Pokud je ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 3/V použit termín "spolupachatelé", vztahuje se spolupachatelství toliko ke způsobení těžké újmy dle § 222 odst. 1 tr. zák., nikoliv tedy k třetímu odstavci tohoto zákonného ustanovení.

Celkový stupeň nebezpečnosti jednání všech obžalovaných pro společnost je velmi vysoký, pochopitelně nejzávažnější bylo jednání, které mělo za následek způsobení smrti mladého člověka. Obžalovaní, aniž by využili možnosti legálního zásahu a opatření orgánu státní správy a státní moci k zajištění pořádku a bezpečnosti občanů v městě [redacted] před jeho narušováním občany romského původu, se rozhodli sami vzít "zákon do svých rukou". Ačkoliv byli příslušníky policie opakovaně vyzýváni, aby ve svém jednání ustali, pokračovali v útocích a jejich jednání naopak nabývalo na intenzitě a vygradovalo zpustošením domu čp. [redacted] v [redacted] a následujícího dne potom fyzickým útokem početní převahy proti osamělému Romovi, který skončil smrtí. Přitom obžalovaným nepostačovalo už samotná demolice bytu jedné z romských rodin a ve svém útoku pokračovali následující den, ačkoliv jim příslušníci rodiny B[redacted] J[redacted] svým odjezdem z [redacted] dali najevo, že z jejich jednání mají obavy. Obžalovaní využili při obou útocích, tedy jak v [redacted], tak v L[redacted], svoji výraznou početní převahu, navíc se ještě ozbrojili různými předměty. Tento jejich postoj se projevil v brutálním útoku části z nich proti poškoze-

němu B[redacted] ml., který byl těžce poraněný ponechán ležet na silnici a obžalovaní, ať už pachatelé, či další přítomní, bez zajištění jakékoliv pomoci, lhostejní k osudu poškozeného, utekli. Obhajoba často poukazovala na nepřipravenost, podcenění situace, či dokonce souhlas ze strany policie v [redacted]. Ani takové skutečnosti, by však neměly žádný význam pro posouzení viny a společenské nebezpečnosti jednání obžalovaných. Navíc soud vyslechl v hlavním líčení jako svědky ve věci zúčastněné [redacted] policisty včetně ředitele OŘ Policie ČR [redacted]. Ti byli vyslýcháni pod sankcí křivé výpovědi, na rozdíl od obžalovaných,kteří velice často využívali svého práva hájit se způsobem, jaký sami uznali za vhodný, což se projevovalo ve zjevně nepravdivých anebo měněných údajích. Ani tímto dokazováním nebylo potvrzeno, že by došlo k akci obžalovaných za souhlasu policie, nebo že by došlo k takovému pochybení ze strany policie, o kterém se zmiňují obžalovaní. Nelze pominout, že útok v [redacted] proti rodině B[redacted] J[redacted] byl veden za situace, kdy klatovští policisté měli opakovaně anonymně ohlášeno uložení bomby v kulturním středisku. Museli proto věnovat zvýšenou pozornost prověření pravdivosti anonymního udání. To se nepochybně projevilo na možnosti aktivně zakročit proti obžalovaným. Pokud jde o tvrzení, že policie byla informována o chystaném odjezdu do [redacted] a mohla dalšímu jednání obžalovaných zabránit, k tomu lze uvést následující. Z výpovědi svědka A[redacted] - policisty OO VB [redacted](č.l.1004-7, 2389-90) bylo zjištěno, že Obvodní oddělení [redacted] bylo informováno o chystané akci v [redacted]. Proto také svědek A[redacted] společně se svědkem H[redacted] do [redacted] přijel a hlášení prověřoval. V té době však situace byla normální, proto policisté z obce opět odjeli. Teprve později byla tato policejní hlídka informována operačním důstojníkem o událostech v [redacted], proto svědek A[redacted] přibral posilu, a to vojína H[redacted], s ním se do [redacted] vrátil. V té době však již bylo po všem, v obci se už nenacházela cizí motorová vozidla a poškozený byl ošetřován v hostinci. Tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by policie ponechala bez povšimnutí obecnou informaci o hrozícím útoku v [redacted] která však byla povrchní a nepřesná. Již bylo konstatováno, že ze strany obžalovaných šlo

o svémocný zásah do výkonu státní moci. Někteří z obžalovaných také vystupovali jako ochránci pořádku, podobně byli označováni i některými spoluobčany v peticích, vyjadřoval se o nich v tomto směru i určitý tisk. K tomu je třeba uvést, že z dvaceti devíti obžalovaných, kteří byli uznáni pro některou žalovanou trestnou činnost vinnými, jich patnáct mělo záznam o dřívějším trestním postihu v opisu rejstříku trestů, i když na některé z nich se v současné době hledělo, jako kdyby odsouzeni nebyli. Patnáct z nich bylo v minulosti postiženo pro přestupek, přičemž se jednalo o přestupky obdobné povahy, jaké páchali poškození. Jeden z obžalovaných spáchal projednávanou trestnou činnost ve zkušební době podmíněného odsouzení, u čtyř z nich byla shledána jako přitěžující okolnost recidiva. Čtyřem byly ukládány souhrnné tresty, neboť projednávané trestné činnosti se dopustili předtím, než byli odsouzeni pro jinou trestnou činnost. V žádném případě tedy nešlo jednoznačně o vystoupení řádných občanů proti kriminálním živlům. Naproti tomu nelze pominout, že z provedeného dokazování je objektivně prokázáno, že poškození skutečně terorizovali svou výtržnickou a násilnou trestnou činností spoluobčany v [redacted], zprávy vyžádané soudem bohužel svědčí o tom, že tato jejich tendence pokračuje i v současné době. Nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaných, proto soud bere za prokázané, že nejméně patnáct z nich bylo v minulosti napadeno či obtěžováno, nebo ohrožováno příslušníky rodiny B[redacted] J[redacted], někteří z nich byli napadeni v průběhu tohoto trestního řízení. To jsou naopak okolnosti, které ve smyslu § 3 odst.4 tr.zák. snižují stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaných a do určité míry vysvětlují jejich pohnutku. Soud pochopitelně posuzoval konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání každého jednotlivého obžalovaného v rámci rozhodování o druhu a výši trestu. Přitom se zabýval i konkrétní mírou jeho zavinění.

Při hodnocení společenské nebezpečnosti jednání obžalovaných a při úvaze o druhu a výši trestu se soud řídil všemi hledisky uvedenými v § 23 odst.1 a § 31 odst.1 tr.zák. Přitom vzal vždy v úvahu jednak již zmíněný stupeň nebezpečnosti trestného činu

obžalovaného pro společnost, jednak jeho poměry i možnosti nápravy. Část projednávané trestné činnosti byla spáchána ve spolupachatelství, soud tedy přihlížel ve smyslu § 31 odst.2 písm.a/ tr.zák. i k tomu, jakou měrou jednání každého ze spolupachatelů přispělo k spáchání trestného činu. U pomocníků ve smyslu § 31 odst.2 písm.b/ tr.zák. (obžalovaní I[redacted], J[redacted], J[redacted] a Z[redacted]) vzal v úvahu význam a povahu jejich účasti na spáchání trestného činu. Jednání obžalovaných H[redacted] a V[redacted] ve vztahu k bodu 1/ výroku tohoto rozsudku zůstalo pouze ve stadiu pokusu dle § 8 odst.1 tr.zák., proto soud přihlédl rovněž k tomu, do jaké míry se jejich jednání přiblížilo k dokonání trestného činu, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k dokonání činu nedošlo (§ 31 odst.2 písm.c/ tr.zák.). Soud rovněž nemohl pominout, že všichni obžalovaní spáchali více trestných činů. To se však promítlo i jako obecná přitěžující okolnost ve smyslu § 34 písm.e/ tr.zák. Soud považuje za nutné podotknout, že při rozhodování o druhu a výši trestu přihlédl i k tomu, že řízení bylo natolik složité, že tresty jsou ukládány s velkým časovým odstupem od doby spáchání projednávané trestné činnosti. To má nepochybně vliv na to, že jsou uloženy mírnější oproti těm, které by byly uloženy bezprostředně po spáchání trestné činnosti. Tento určitý posun je pochopitelný z hlediska výchovného účelu trestu ve smyslu § 23 odst.1 tr.zák. U řady obžalovaných totiž soud přihlížel k tomu, že od spáchání projednávané trestné činnosti do současné doby se chovali řádně. To mělo vliv především při rozhodování o délce zkušební doby podmíněného odsouzení ve smyslu § 59 odst.1 tr.zák.

Obžalovaný A[redacted] je bezdětný, svobodný, pracuje jako topič Správy bytového hospodářství [redacted]. Dosud nebyl soudně trestán. V místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek. Do zaměstnání nastoupil 14.12.1992, proto soud nevyžadoval zprávu zaměstnavatele. Tomuto obžalovanému polehčuje ve smyslu § 33 písm.g/ tr.zák. řádný život před spácháním projednávané trestné činnosti, přitěžuje mu právě, že spáchal dva úmyslné trestné činy. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem došel soud k závěru, že přiměřený trest je trest v jedné čtvrtině sazby § 202 odst.1 tr.zák.,

trest byl ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. ukládán jako úhrnný. Dosavadní řádný život obžalovaného vedl soud k tomu, že ve smyslu § 58 odst.1 písm.a/ tr.zák. podmíněně odložil výkon trestu odnětí svobody na zkušební dobu v trvání dvou roků.

Obžalovaný B[redacted] je svobodný, bezdětný, bez pracovního poměru. Dosud nebyl soudně trestán, z vazby je hodnocen kladně. V roce 1990 byl postižen pro přestupek (č.1.1474), posledním zaměstnavatelem není příliš kladně hodnocen (č.1.1476). Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje, přitěžuje mu, že spáchal sedm úmyslných trestných činů. Rovněž jemu byl ukládán úhrnný trest ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. za veškerou projednávanou trestnou činnost v sazbě od pěti do dvanácti roků. S přihlédnutím k dosavadní soudní bezúhonnosti mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání šest a půl roku nepodmíněně. Protože dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, byl pro výkon trestu zařazen do první nápravně výchovné skupiny (§ 39a/ odst.2 písm.a/ tr.zák.).

Obžalovaný B[redacted] je soukromý podnikatel (č.1.2669). V době vyhlášení rozsudku byl svobodný a bezdětný. Dosud nebyl soudně trestán (č.1.2650), ani projednáván pro přestupek v posledních dvou letech (č.1.2728). Předchozím zaměstnavatelem byl velice kladně hodnocen (č.1.1479). Tomuto obžalovanému polehčuje dosavadní řádný život, za výraznou polehčující okolnost pak považuje soud věk obžalovaného, který je blízký věku mladistvých (§ 33 písm.b/ tr.zák.). Naproti tomu obžalovanému přitěžuje, že spáchal šest úmyslných trestných činů. Za veškerou projednávanou trestnou činnost byl tomuto obžalovanému ukládán úhrnný trest odnětí svobody v sazbě od pěti do dvanácti roků. Vzhledem k dosavadnímu řádnému životu a především té skutečnosti, že projednávané trestné činnosti se tento obžalovaný dopustil krátce po dovršení zletilosti, uložil mu soud trest odnětí svobody výrazně při spodní hranici zákonné trestní sazby. Protože dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, byl pro výkon tohoto trestu zařazen do nejmírnější první nápravně výchovné skupiny.

Obžalovaný J[redacted] H[redacted] je soukromý podnikatel, ženatý, bezdětný. Naposledy stál před soudem v roce 1974, v současné době se však na něho hledí jako kdyby nebyl odsouzen (č.l.1974). V roce 1990 byl postižen pro přestupek, v posledních dvou letech se přestupku nedopustil. Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje, přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů. S ohledem ke všem shora uvedeným skutečnostem, s přihlédnutím k tomu, že při útoku na dům v [redacted] - [redacted] bubnováním a skandováním stupňoval davovou psychózu, byl mu uložen trest odnětí svobody uvedený ve výroku tohoto rozsudku. Podle § 58 odst.1a/, § 59 odst.1 tr.zák. byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Delší zkušební doba nebyla ukládána vzhledem k již zmíněnému časovému odstupu od spáchání projednávané trestné činnosti. I tento trest byl uložen jako úhrnný ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. za veškerou projednávanou trestnou činnost.

Obžalovaný mladistvý H[redacted] je svobodný, bezdětný, bez zaměstnání. V místě bydliště byl opakovaně postižen pro přestupek (č.l.2730). Ze zprávy OPD na č.l.1485 a z hodnocení Základní školy [redacted] na č.l.1486 nevyplývají žádné negativní poznatky. Rozsudkem okresního soudu v [redacted] ze dne 3.7.1991, č.j. [redacted] byl mladistvý obžalovaný odsouzen pro trestné činy útoku na veřejného činitele podle § 155 odst.1 písm.a/, § 156 odst.3 tr.zák. a pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců se zkušební dobou do 25.7.1992. Projednávané trestné činnosti se tedy mladistvý dopustil před vyhlášením výše zmíněného odsuzujícího rozsudku, proto v úvahu přichází uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst.2 tr.zák., za současného zrušení výroku o trestu a výroků navazujících z předchozího rozsudku okresního soudu v [redacted]. Tomuto obžalovanému polehčuje doznání, přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů. Za přiměřený považuje soud trest odnětí svobody ve výši jednoho roku, který byl ukládán v sazbě upravené pro mladistvé ve smyslu § 79 odst.1 tr.zák. Vzhledem k předchozí soudní bezúhonnosti byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu tří roků, což je maximum, kte-

ré umožňuje ustanovení § 82 odst.2 tr.zák. Důvodem pro rozhodnutí o takto dlouhé zkušební lhůtě jsou opakované přestupky mladistvého obžalovaného.

Obžalovaný H[redacted] v průběhu řízení před soudem nastoupil do zaměstnání jako prodavač u soukromé firmy [redacted] s příjmem 4.000,- Kč hrubého. Podle svého tvrzení v závěrečné řeči obhájce žije s družkou, se kterou očekává narození dítěte. V místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek. Předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen kladně. Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje, přitěžuje mu speciální recidiva a to, že spáchal více úmyslných trestných činů. Ve smyslu § 34 písm.j/ tr.zák. považuje soud za přitěžující předchozí odsouzení tohoto obžalovaného. Ten byl rozsudkem Obvodního soudu [redacted] 9 1 T 202/87 ze dne 6.1.1988 uznán vinným pro rozsáhlou majetkovou trestnou činnost, jakož i pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání tří a půl roku do první nápravně výchovné skupiny. Z tohoto trestu byl podmíněně propuštěn 20.11.1989 ze zkušební dobou tři roky. Zbytek trestu byl prominut v důsledku amnestie prezidenta republiky z 1.1.1990. V rámci tohoto trestního řízení byl obžalovanému H[redacted] zkoumán duševní stav přibranými znalci z oboru psychiatrie. Ti ve svých závěrech došli k názoru, že v době páchání trestné činnosti, byl tento obžalovaný plně schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání pro společnost a rovněž plně schopen své jednání ovládat. Za sedm projednávaných úmyslných trestných činů tohoto obžalovaného, mu byl ukládán úhrnný trest ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. v sazbě § 222 odst.1 tr.zák. (od dvou do osmi roků).S ohledem k rozsahu spáchané trestné činnosti a speciální recidivě ve vztahu k páchání násilných deliktů, byl tomuto obžalovanému uložen trest již v polovině sazby. Protože v posledních deseti letech byl ve výkonu trestu pro úmyslný trestný čin, byl pro výkon tohoto trestu zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny (§ 39a/ odst.2 písm.b/ tr.zák.).

Obžalovaný H[redacted] je svobodný, bezdětný, pracuje jako číšník

s platem 2.000,- Kč měsíčně. V místě bydliště byl v roce 1991 postižen pro přestupek (č.l.2731), dosud nebyl soudně trestán. Předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen velice kladně (č.l.1946), stejně tak i z výkonu vojenské základní služby (č.l.1984). Obžalovanému H[redacted] polehčuje dosavadní soudní bezúhonnost, doznání, přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů. Vzhledem ke všem těmto shora uvedeným skutečnostem mu soud uložil trest odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby, přičemž se jednalo opět o trest úhrnný ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. Soud shledal i podmínky § 58 odst.1 písm.a/ tr.zák. pro podmíněný odklad výkonu trestu, zkušební dobu stanovil kratší - na dobu dvou roků.

Obžalovaný I[redacted] v průběhu trestního řízení změnil zaměstnavatele, pracuje u soukromé firmě [redacted] pobočka [redacted], vydělává 3.500,- Kč hrubého měsíčně. Je ženatý, otcem jednoho dítěte, jeho manželka je na mateřské dovolené. V místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek, předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen kladně (č.l.1967), dosud nebyl soudně trestán. Tomuto obžalovanému polehčuje předchozí řádný život, přitěžující okolnost soud neshledal. Soud navíc vzal v úvahu i to, že tento obžalovaný byl uznán vinným pouze jako pomocník k trestnému činu, nikoliv jako hlavní pachatel. Za přiměřený považuje soud trest uložený výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby. Vzhledem k předchozímu způsobu života obžalovaného a jeho osobě lze mít za to, že se jednalo o mimořádné vybočení z života řádného občana. Proto byl výkon trestu podmíněně odložen na kratší zkušební dobu.

Obžalovaný R[redacted] J[redacted] je ženatý, otcem jednoho dítěte. Pracuje jako řidič u [redacted], vedle toho jako soukromý podnikatel, provozuje taxislužbu. Jeho celkový měsíční příjem činí 7.000,- až 8.000,- Kč měsíčně. Dosud nebyl soudně trestán ani projednáván pro přestupek, zaměstnavatelem je hodnocen kladně. Tomuto obžalovanému polehčuje dosavadní řádný život, přitěžující okolnost soud neshledal. Soud vzal rovněž v úvahu jako u obžalovaného I[redacted], že tento obžalovaný byl pouze pomocníkem hlav-

ních pachatelů. Proto mu byl uložen za stejných podmínek stejný trest jako obžalovanému I[redacted], včetně podmíněného odkladu.

Obžalovaný J[redacted] je svobodný, bezdětný, pracuje jako zaměstnanec firmy svého otce J[redacted] a P[redacted] s měsíčním výdělkem 4.000,- Kč čistého. Dosud nebyl soudně trestán, ani projednáván pro přestupek. Posledním zaměstnavatelem je kladně hodnocen (č.l.1946). Rovněž tomuto obžalovanému polehčuje dosavadní řádný život, přitěžující okolnost soud neshledal. Ze stejných důvodů jako u spoluobžalovaných J[redacted] a I[redacted] přihlédl soud k tomu, že šlo pouze o pomocníka trestného činu. Je zjevné, že šlo o mimořádné vybočení z života jinak řádného občana, což se projevilo výrazně nízkým trestem odnětí svobody, jehož odklad byl podmíněně odložen na nejkratší zákonem stanovenou zkušební dobu.

Obžalovaný J[redacted] je soukromý podnikatel - truhlář s čistým měsíčním výdělkem podle svého vlastního tvrzení 2.000,- Kč. Je svobodný, bezdětný. V místě bydliště byl opakovaně postižen pro přestupky (č.l.2046), z opisu rejstříku trestů se zjišťuje, že rozsudkem okresního soudu [redacted] ze dne 28.5.1991, sp.zn. [redacted] byl pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. odsouzen k peněžitému trestu ve výši 2.000,- Kčs s náhradním trestem odnětí svobody v trvání čtrnácti dnů (č.l.1954). Z připojeného předmětného spisu a výpovědi obžalovaného na č.l.2854 bylo zjištěno, že dosud z tohoto trestu nic nezaplatil. Projednávané trestné činnosti se tento obžalovaný dopustil před vyhlášením zmíněného odsuzujícího rozsudku, takže v úvahu přichází uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst.2 tr.zák. za projednávanou trestnou činnost i trestnou činnost, pro kterou byl uznán vinným okresním soudem [redacted], přičemž výrok o trestu předchozího rozsudku a výroky navazující se zrušují. Obžalovanému J[redacted] polehčuje doznání, přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl mu uložen souhrnný trest v jedné čtvrtině trestní sazby § 202 odst.1 tr.zák. a zároveň mu byl uložen peněžitý trest ve výši 2.000,- Kč. Trest odnětí svobody byl s ohledem na

předchozí soudní bezúhonnost v době před spácháním trestné činnosti podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Pro případ zmaření výkonu peněžitého trestu soud stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání čtrnácti dnů.

Pokud jde o obžalované K[redacted] a K[redacted], lze se k nim vyjádřit souhrnně, neboť soud mohl vycházet z obdobných osobních poměrů, hodnocení i okolností projednávané trestné činnosti. Oba obžalovaní v průběhu soudního řízení nastoupili do pracovního poměru (č.l.2741). Oba jsou bezdětní, obžalovaný K[redacted] je svobodný, obžalovaný K[redacted] se v průběhu soudního řízení oženil. Oba byli v minulosti postiženi pro přestupek (č.l.2047, 2713), na oba se hledí, jako kdyby v minulosti nebyli odsouzeni (č.l.2687a, 2688). Oběma těmto obžalovaným polehčuje doznání, přitěžuje jim, že spáchali tři úmyslné trestné činy. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem, s přihlédnutím k fikci soudní bezúhonnosti, byl oběma obžalovaným ukládán úhrnný trest odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby. U obou obžalovaných shledal soud podmínky § 58 odst.1 písm.a/ tr.zák., což se projevilo v podmíněném odkladu výkonu trestu odnětí svobody na delší zkušební dobu. Ta byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že oba obžalovaní nestojí poprvé před soudem. Obžalovanému K[redacted] byl navíc podle § 55 odst.1 písm.a/ tr.zák. uložen trest propadnutí věci - dřevěných nunčak, které použil k spáchání projednávané trestné činnosti.

Obžalovaný K[redacted] je svobodný, bezdětný, pracuje jako číšník. Dosud nebyl soudně trestán (č.l.2684), nebyl ani postižen pro přestupek (č.l.2632). Předchozí zaměstnavatel ho hodnotí jako impulsivního a poukazuje na neomluvené absence (č.l.1518). Obžalovanému K[redacted] polehčuje doznání, vzhledem k negativnímu pracovnímu posudku nedošel soud k závěru, že by tomuto obžalovanému polehčoval předchozí řádný život. Za přitěžující okolnost považuje soud skutečnost, že tento obžalovaný spáchal čtyři úmyslné trestné činy. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem došel soud k závěru, že projednávaná trestná činnost byla vyjímečným excesem

v chování tohoto obžalovaného a že lze předpokládat, že přiměřeným a postačujícím bude úhrnný trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby, s podmíněným odkladem na kratší zkušební dobu.

Obžalovaný K[redacted] je svobodný, bezdětný, bez zaměstnání. Dosud nebyl soudně trestán (č.l.2685), nebyl ani postižen pro přestupky (č.l.2725). Posledním zaměstnavatelem byl hodnocen negativně s tím, že měl problémy s dodržováním pracovní doby, včetně neomluvené absence (č.l.1521). Tomuto obžalovanému výrazně polehčuje, že při objasňování projednávané trestné činnosti napomáhal příslušným orgánům (§ 33 písm.j/ tr.zák.) a dále, že trestné činnosti se dopustil ve věku blízkém věku mladistvých (§ 33 písm.b/ tr.zák.). Za přitěžující okolnost považuje soud skutečnost, že tento obžalovaný se dopustil více úmyslných trestných činů, což se také projevilo v tom, že trest mu byl ukládán jakožto úhrnný ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. v sazbě od pěti do dvanácti roků. Výše zmíněné polehčující okolnosti považuje soud za natolik závažné, a to především věk blízký věku mladistvých, že trest byl uložen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Ze zákona musel být uložen jako nepodmíněný. Protože obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, byl zařazen do nejmírnější první nápravně výchovné skupiny.

Obžalovaný M[redacted] je svobodný, bezdětný, v průběhu soudního řízení nastoupil do zaměstnání k soukromé firmě [redacted]. Předpokládaný příjem má 4.000,-Kč čistého měsíčně. Předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen jako průměrný pracovník (č.l.1524), v místě bydliště byl postižen pro přestupek v roce 1991 (č.l.2714). Před soudem stojí již potřetí. 23.6.1987 rozsudkem sp.zn.[redacted] byl okresním soudem v [redacted] odsouzen pro přečin podle § 8c/ zákona o přečinech k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce se zkušební dobou do 14.7.1988. 7.6.1988 bylo rozhodnuto o výkonu trestu, který vykonal 23.10.1989. Druhé odsouzení je u téhož okresního soudu z 18.3.1988, sp.zn. [redacted] pro trestné činy výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. a trestné či-

ny útoku na veřejného činitele podle § 156 odst.2, § 156 odst.1 písm.b/ tr.zák. Tehdy mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, který vykonal 23.9.1988. V souvislosti s tímto trestním řízením byl znalci z oboru psychiatrie zkoumán duševní stav tohoto obžalovaného. Bylo konstatováno, že trpí poruchou osobnosti charakteru psychopatie, projevující se hlavně ve volní sféře nestálostí, nezdrženlivostí, v emotivní sféře efektivní labilitou, poruchu ve sféře vyšších citů, což ústí v maadaptivní chování a dyssocionální projevy. Intelektově jde o osobnost v pásmu populační normy. Byl prokázán i abusus alkoholu, t.č. bez vyjádřené závislosti. Podle znalců z oboru psychiatrie byl však v době spáchání trestné činnosti plně odpovědný za své jednání (č.l.387-392, 2145). Tomuto obžalovanému polehčuje doznání, za výraznou polehčující okolnost považuje soud skutečnost, zvýrazněnou i v samotném výroku o vině, a to, že tento obžalovaný společně s dalšími dvěma se pokoušel uhasit oheň v domě čp. [redacted] v [redacted] v [redacted] ulici. Naproti tomu tomuto obžalovanému přitěžuje nejen to, že spáchal více úmyslných trestných činů, ale především speciální recidiva. Polehčující okolnosti zhodnotil soud tím, že vyměřený úhrnný trest byl uložen těsně nad dolní hranicí zákonné trestní sazby. Recidiva obžalovaného se však promítla v tom, že mu nemohl být povolen podmíněný odklad výkonu trestu. Trest byl uložen jako nepodmíněný, pro jeho výkon byl tento obžalovaný zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny, neboť v posledních deseti letech byl ve výkonu trestu odnětí svobody pro úmyslný trestný čin.

Obžalovaný N[redacted] je ženatý, bezdětný, manželku má v domácnosti (č.l.2158). V průběhu soudního řízení nastoupil do pracovního poměru k [redacted], závod [redacted], průměrný měsíční hrubý výdělek má 3.000,- Kč (č.l.2742). Předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen výrazně kladně (č.l.1528, 1982), v místě bydliště nebyl postižen pro přestupek (č.l.2715), ze zákona se na něho hledí, jako by nebyl odsouzen (č.l.2659). Tomuto obžalovanému polehčuje doznání a přes dřívější soudní postih pro trestnou činnost naprosto odlišné povahy, i jinak dosavadní řádný život. Přitěžuje

mu, že spáchal dva úmyslné trestné činy. Šlo však o spáchání dvou trestných činů v rámci jediného skutku. Vzhledem ke všem těmto shora uvedeným skutečnostem došel soud k závěru, že i u tohoto obžalovaného šlo o mimořádné vybočení z jeho chování, které je jinak v souladu se zákony. Proto mu byl uložen trest odnětí svobody, rovněž jako úhrnný, výrazně v první čtvrtině zákonné trestní sazby. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, kterou soud považuje za dostačující (§ 59 odst.1 tr.zák.).

Obžalovaný N[redacted] je rozvedený se dvěma vyživovacími povinnostmi, je bez stálého zaměstnání. Předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen jako průměrný pracovník, který vyžadoval trvalý dohled (č.l.1531). V místě bydliště nebyl projednáván pro přestupky (č.l.2065, 2716). V opisu rejstříku trestů na č.l.2660 má tento obžalovaný jediný záznam a to o odsouzení okresním soudem v [redacted] ze dne 14.5.1986, sp.zn.1 [redacted] pro přečin podle § 3/1a) zákona o přečinech, kdy byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců na zkušební dobu do 25.6.1987. 3.5.1988 byla zkušební doba prodloužena o jeden rok a 14.2.1989 se obžalovaný ve zkušební době osvědčil, takže se na něho hledí jako kdyby odsouzen nebyl. Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje, za přitěžující okolnost považuje soud skutečnost, že tento obžalovaný spáchal sedm úmyslných trestných činů, navíc soud přihlédl i k výrazné míře zavinění při napadení poškozeného B[redacted] ml., když vzal za prokázané, že poškozený měl být tímto obžalovaným v podstatě trestán údery přes horní končetiny. Obžalovanému N[redacted] byl trest ukládán jako úhrnný za veškerou projednávanou trestnou činnost v sazbě od pěti do dvanácti roků. Vzhledem k fikci soudní bezúhonnosti a především značnému časovému odstupu od spáchání projednávané trestné činnosti, byl tomuto obžalovanému uložen ještě trest výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby. Trest byl ze zákona uložen jako nepodmíněný. Protože obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, byl pro výkon trestu zařazen do první nápravně výchovné skupiny.

Obžalovaný S[redacted] pracuje jako číšník v hotelu [redacted] podle svého tvrzení má měsíční příjem 4.000,- Kč (č.l.2742). Je svobodný a bezdětný. Dosud nebyl soudně trestán (č.l.2654), pro přestupek byl postižen v roce 1992 (č.l.2063, 2717). Předchozí zaměstnavatel upozorňoval na jeho absence (č.l.1539). Tomuto obžalovanému polehčuje doznání, jinou polehčující okolnost soud neshledal. Přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem, byl mu s ohledem na dosavadní soudní bezúhonnost ukládán trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby, jenž byl s ohledem na podmínky § 58 odst.1 písm.a/ tr.zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Kratší zkušební doba nebyla uložena s ohledem na postižení pro přestupek v místě bydliště.

Obžalovaný Š[redacted] je svobodný, bezdětný, pracuje jako kuchař v restauraci [redacted] s čistým měsíčním příjmem podle svého tvrzení 2.500,- Kč (č.l.2156). Dosud nebyl soudně trestán, (2652), z učiliště byl hodnocen spíše podprůměrně s poukazem na porušování vnitřního řádu SOU a především neomluvené absence (č.l.1542). V místě bydliště byl postižen pro přestupek v roce 1991 (č.l.2719). Tomuto obžalovanému polehčuje doznání, předchozí způsob života nepovažuje soud vzhledem k negativnímu hodnocení z učiliště a postižení pro přestupek za polehčující okolnost. Při rozhodování o trestu i u tohoto obžalovaného, stejně jako u všech obžalovaných narozených v roce 1972, byť to není výslovně uvedeno v odůvodnění jejich konkrétních trestů, přihlédl soud k jeho věku. Tomuto obžalovanému přitěžuje, že spáchal dva úmyslné trestné činy, soud však přihlédl k tomu, že šlo o jednočinný souběh v rámci jediného skutku, navíc v porovnání s jednáním spoluobžalovaných byla míra zavinění tohoto obžalovaného nižší. Proto mu byl uložen trest odnětí svobody, byť jako úhrnný, při dolní hranici zákonné trestní sazby a výkon trestu byl za podmínek § 58 odst.1 písm.a/ tr.zák. podmíněně odložen na nejkratší možnou zkušební dobu. Delší zkušební dobu soud neukládal právě s ohledem na nižší míru zavinění tohoto obžalovaného.

Obžalovaný Š[redacted] je soukromý podnikatel, je ženatý, otcem dvou dětí. Podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví - kardiologie, je tento obžalovaný nemocným s významnými rizikovými faktory ischemické choroby srdeční (č.l.345). V místě bydliště byl v roce 1991 postižen pro přestupek (č.l.2718). Tento obžalovaný stojí po čtvrté před soudem. V roce 1980 byl okresním soudem v [redacted] uznán vinným přečinem podle § 3/1a) zákona o přečinech a byl mu uložen trest nápravného opatření, který byl prominut v důsledku amnestie z 8.5.1980 s účinky zahlazení. Okresním soudem v [redacted] byl odsouzen 5.3.1982 pod sp.zn. [redacted] pro trestný čin dle § 171 odst.2 tr.zák. k trestu nápravného opatření v trvání šesti měsíců s 10% srážkami ze mzdy. Tento tret vykonal 12.10.1982 a hledí se na něj,jako kdyby i v této věci odsouzen nebyl. Poslední záznam odsouzení v rejstříku trestů je od okresního soudu v [redacted] sp.zn. [redacted]. Odsouzení je z 8.11.1982 pro trestný čin dle § 174 odst.1 tr.zák., přičemž podmíněný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců na zkušební dobu do 24.11.1985 měl být uložen jako souhrnný trest k předchozímu odsouzení. Z připojeného spisu o posledním odsouzení, jakož i z dokladu na č.l.2137 však vyplývá, že v tomto případě obžalovaný nebyl odsouzen a jde o chybný zápis v rejstříku trestů. Na obžalovaného Š[redacted] se tedy hledí, jako kdyby odsouzen nebyl. Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje,když předchozí způsob života nelze označit za řádný a jeho postoj v průběhu soudního řízení už vůbec nelze označit za spolupráci při objasňování trestné činnosti. Za přitěžující okolnosti považuje soud skutečnost, že obžalovaný Š[redacted] spáchal více trestných činů a především to, že byl i organizátorem jednání uvedeného pod bodem 3/III výroku tohoto rozsudku, přičemž k takovému jednání svedl i mladistvého H[redacted] (§ 34 písm.g,h/ tr.zák.). Rovněž tomuto obžalovanému byl trest ukládán za podmínek § 35 odst.1 tr.zák. jako úhrnný v sazbě od jednoho do pěti roků. S ohledem na fikci dosavadní soudní beúhonnosti byl trest tomuto obžalovanému vyměřen ještě v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby. Přitěžující okolnosti se však projevily v tom, že soud došel k závěru, že

nejsou dány podmínky pro podmíněný odklad výkonu trestu. Trest byl uložen jako nepodmíněný a pro jeho výkon byl obžalovaný zařazen do první nápravně výchovné skupiny, neboť dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody.

Obžalovaný Š[redacted] je ženatý, je otcem jednoho dítěte, manželku má na mateřské dovolené. Jeho čistý měsíční příjem činí podle jeho tvrzení 2.200,- Kč, pracuje v ZD [redacted] (č.l.2145). Tento obžalovaný dosud nebyl soudně trestán (č.l.2651), zaměstnavatelem je hodnocen kladně (č.l.1965). Naproti tomu ze zpráv na č.l.2060 a 2720 vyplývá, že v roce 1989 byl postižen dvakrát pro přestupek. Od té doby se však přestupku nedopustil. S ohledem na postižení pro přestupek před spácháním projednávané trestné činnosti, nemohl soud považovat předchozí život obžalovaného za polehčující okolnost ve smyslu § 33 písm.g/ tr.zák. Za polehčující okolnosti však soud považuje jednak doznání obžalovaného a jednak tu skutečnost, která byla již specifikována u obžalovaného M[redacted]. I obžalovaný Š[redacted] patří mezi ty, kteří se pokoušeli uhasit oheň v tzv."domě hrůzy". Tomuto obžalovanému naproti tomu přitěžuje, že spáchal více úmyslných trestných činů. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem, především s přihlédnutím k dosavadní soudní bezúhonnosti tohoto obžalovaného, byl mu uložen trest odnětí svobody v prvé čtvrtině zákonné trestní sazby a za podmínek § 58 odst.1 písm.a) tr.zák. byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Vyšší trest a delší zkušební doba nebyly ukládány právě s ohledem na aktivitu tohoto obžalovaného při odstraňování následku předchozího jednání útočníků v domě čp.[redacted] v [redacted] ulici v [redacted].

Obžalovaný Š[redacted] je ženatý, bezdětný, bez pracovního poměru. Manželství uzavřel v průběhu soudního řízení, kdy zároveň nastoupil do pracovního poměru, ten po krátké době opět ukončil (č.l.2752). V místě bydliště nebyl postižen pro přestupek (č.l.1554). Z výkonu vazby je hodnocen kladně (č.l.2649). Z opisu rejstříku trestů na č.l.2655 soud zjistil, že tento obžalovaný stojí již potřetí před soudem a projednávané trestné činnosti se

dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. Poprvé byl odsouzen VOS Plzeň ze dne 4.7.1989, sp.zn. [redacted] pro trestný čin opilství podle § 201 tr.zák. k trestu nápravného opatření v trvání pěti měsíců, tento trest vykonal a hledí se na něho, jako kdyby odsouzen nebyl. Podruhé byl odsouzen týmž soudem 1.8.1990 pod sp.zn. [redacted] pro trestné činy podle § 284/2, § 287/1 tr.zák. k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání třináct měsíců na zkušební dobu do 1.8.1992. Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje, za přitěžující okolnosti považuje soud skutečnost, že spáchal pět úmyslných trestných činů, pro trestnou činnost byl již v minulosti odsouzen a navíc se projednávané trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. Trest byl ukládán jako úhrnný ve smyslu § 35 odst.1 tr.zák. za veškerou projednávanou trestnou činnost v sazbě od pěti do dvanácti roků. Při rozhodování o výši trestu přihlédl soud i k míře zavinění tohoto obžalovaného ve vztahu k jednání pod bodem 3/V tohoto rozsudku. Zohlednil i tu skutečnost , že obžalovaný se této trestné činnosti dopustil v době, kdy měl svým chováním prokázat, že si vzal ponaučení z podmíněného odsouzení. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl tomuto obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi a půl roku. Tento trest je ze zákona nepodmíněný, pro jeho výkon byl obžalovaný zařazen do první nápravně výchovné skupiny, neboť dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody. Vyšší trest nebyl ukládán pouze s přihlédnutím k tomu, že od spáchání projednávané trestné činnosti do vyhlášení rozsudku se výrazně změnily osobní poměry obžalovaného, který se usadil a založil rodinu.Pro úplnost je třeba uvést, že vzhledem ke spáchání další trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení, přicházelo v úvahu nařízení výkonu trestu odnětí svobody, který byl původně vojenským obvodovým soudem podmíněně odložen. Z praktického hlediska však takový postup přichází obtížně v úvahu, když lhůta pro takové rozhodnutí končí 1.8.1993.

Obžalovaný V[redacted] je svobodný, bezdětný, v průběhu soudního řízení nastoupil do zaměstnání prodavač oděvů k firmě [redacted] s výdělkem 3.000,- Kč hrubého měsíčně (čl. 2743). Dosud nebyl soudně trestán (čl. 2678), ani postižen pro přestupek (čl.

1551, 2726). Z posudku Střední průmyslové školy strojnické [redacted] na čl. 1552 vyplývá, že v průběhu studia měl vážné kázeňské i prospěchové problémy, které byly důvodem předčasného ukončení studia. S ohledem na tento posudek nelze předchozí způsob života tohoto obžalovaného hodnotit za polehčující okolnost, za polehčující okolnost nemohl soud považovat ani postoj tohoto obžalovaného k projednávané trestní věci, neboť velice často a opakovaně měnil své výpovědi, čímž ztěžoval práci orgánů činných v trestním řízení. Naproti tomu za výraznou polehčující okolnost považuje soud skutečnost, že v době spáchání projednávané trestné činnosti byl tento obžalovaný ve věku blízkému věku mladistvých. Tato skutečnost měla zásadní význam pro výši uloženého trestu. Tomuto obžalovanému přitěžuje, že spáchal osm úmyslných trestných činů, byť jeden zůstal ve stadiu pokusu, naopak dva je třeba považovat za závažné, neboť šlo o opakované ublížení na zdraví s následkem těžké újmy. Za veškerou projednávanou trestnou činnost byl tomuto obžalovanému ukládán úhrnný trest v sazbě za nejpřísnější trestný čin, t.j. od 5 do 12 roků. Pouze s ohledem na již zmíněnou polehčující okolnost ve smyslu § 33 písm. b) tr. zákona a s přihlédnutím k částečnému doznání ve vztahu k vlastní osobě nebyl ukládán trest přísnější. Protože dosud tento obžalovaný nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, byl pro výkon trestu zařazen do nejmírnější I. NVS. Zároveň mu soud uložil ve smyslu § 55 odst. 1 písm. a) tr. zákona o trest propadnutí věci - a to dřevěných nunčak, které vydal v průběhu přípravného řízení dne 26.2.1991. Šlo o věc z majetku tohoto obžalovaného, kterou použil ke spáchání trestného činu.

Obžalovaný V[redacted] je rozvedený, má jednu vyživovací povinnost, pracuje jako topič ve Stálé divadelní scéně [redacted] Jeho měsíční čistý plat činí podle jeho tvrzení 2.800,- Kč, výživné hradí ve výši 460,- Kč měsíčně. Zaměstnavatelem je výrazně kladně hodnocen (čl. 1964), v místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek (čl.2721). V opisu rejstříku trestů má tento obžalovaný 4 záznamy o soudním postihu pro trestnou činnost výtržnické a násilné povahy. Vždy mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Poslední odsouzení je z 28.9.1978.Od té doby nebyl tento

obžalovaný odsouzen, výše uvedená odsouzení mu byla zahlazena, takže se na něho hledí, jako by odsouzen nebyl (čl. 1948). Předchozí odsouzení sice tomuto obžalovanému nepřitěžují, soud však k nim musel přihlížet v rámci hodnocení konkrétního stupně společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, proto mu nemohl přiznat polehčující okolnost předchozího řádného života. Obžalovanému V[redacted] nic nepolehčuje, přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů a přitom pomáhal při ozbrojení spoluobžalovaných. Byl mu ukládán úhrnný trest odnětí svobody v sazbě do dvou roků. Vzhledem k fikci soudní bezúhonnosti, byl mu uložen tret odnětí svobody ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby. Vzhledem ke kladnému hodnocení za posledních 15 let byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků.

Obžalovaný V[redacted] je svobodný, bezdětný, v průběhu soudního řízení nastoupil do zaměstnání jako číšník. Podle svého tvrzení vydělává 3.000,- Kč hrubého měsíčně (čl. 2742). Dosud nebyl soudně trestán, nebyl ani postižen pro přestupek (čl. 2058). Předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen negativně pro neomluvené absence (čl. 1944), z výkonu vojenské základní služby byl po pracovní stránce hodnocen kladně, pro charakterové vlastnosti nebyl oblíben (čl. 2667). S ohledem na předchozí neomluvené absence v rámci pracovního poměru neshledal soud u obžalovaného žádnou polehčující okolnosti, za přitěžující okolnost považuje skutečnost, že tento obžalovaný spáchal více úmyslných trestných činů. Vzhledem k jeho dosavadní soudní bezúhonnosti byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v jedné čtvrtině trestní sazby. Protože šlo o první konflikt se zákonem, byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Zkušební doba byla uložena v porovnání s dalšími spoluobžalovanými delší, protože tomuto obžalovanému nepolehčovalo ani doznání, ani předchozí řádný život.

Obžalovaný W[redacted] je rozvedený se třemi vyživovacími povinnostmi. Posledním předchozím zaměstnavatelem je hodnocen negativně s ohledem na pozdní příchody do zaměstnání a opakované ab-

sence (čl. 1564), v místě bydliště byl postižen pro přestupek (čl. 1563). Tento obžalovaný stojí již po 14 před soudem, když v minulosti byl odsouzen k nepodmíněným trestům odnětí svobody pro majetkovou trestnou činnost, nedovolené ozbrojování a nedovolenou výrobu a držení omamných a psychotronních látek a jedů. V současné době vykonává trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, uložený rozsudkem okresního soudu [redacted] ze dne 15.7.1991 č.j. [redacted] pro trestné činy dle §§ 255/1a), 2a), 156/1a, 156/3, 202/1 tr. zák. Z výkonu trestu je hodnocen vcelku kladně (čl. 2634, 2876)V rámci tohoto trestního řízení byl znalci z oboru psychiatrie zkoumán duševní stav obžalovaného W[redacted].Soudní znalci došli k závěru, že v době páchání trestné činnosti byl obžalovaný W[redacted] schopen plně rozpoznat společenskou nebezpečnost svého jednání a také schopen plně své jednání vůlí ovládat. Přitom konstatovali, že u něho nebyly zjištěny příznaky duševní choroby, jedná se o neharmonicky utvářenou osobnost, s rysy polymorfní pychopatie, což se projevuje dráždivostí, afektivní labilitou, nestálostí a značnou pohotovostí k dissociálnímu jednání.Dále zjistili abusus alkoholu s tím, že závislost obžalovaného na alkoholu je minimální a nic nesvědčí pro to, že v kritické době byl pod vlivem alkoholu. Tyto závěry ztvrdili znalci i při výslechu v hlavním líčení (čl. 2226). Obžalovanému W[redacted] přitěžuje recidiva a skutečnost, že spáchal více úmyslných trestných činů. Soud musel přihlédnout i k tomu, že tento obžalovaný inicioval obžalovaného V[redacted] při přípravě zbraní před odjezdem do [redacted]. Naproti tomu za výraznou polehčující okolnost považuje soud skutečnost, že rovněž tento obžalovaný se aktivně zúčastnil hašení požáru v domě č. [redacted] v [redacted]. Soud rovněž kladně hodnotil přístup tohoto obžalovaného při objasňování trestné činnosti v rámci soudního řízení. Trest byl tomuto obžalovanému ukládán jakožto souhrnný ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák. k posledně uvedenému rozsudku okresního soudu, neboť projednávané trestné činnosti se tento obžalovaný dopustil před vyhlášením shora uvedeného odsuzujícího rozsudku. Z předchozího rozsudku byl tedy zrušen výrok o trestu a výroky navazující a za veškerou projednávanou trestnou činnost, jakož i za již zmíněné trestné činy postižené okresním soudem byl obža-

lovanému ukládán trest odnětí svobody v sazbě § 238 odst. 3 tr. zák., t.j. od 1 do 5 roků. Přesto, že jde o výrazného recidivistu, došel soud k závěru, že zmíněné polehčující okolnosti jsou natolik výrazné, že lze považovat za přiměřený ještě trest v polovině zákonné trestní sazby. Protože obžalovaný byl v posledních 10 letech ve výkonu trestu odnětí svobody,byl pro výkon tohoto trestu zařazen do II. NVS. V této souvislosti je třeba připomenout, že trest odnětí svobody, vykonaný na základě rozsudku okresního soudu [redacted] sp.zn. [redacted] se započítává do tohoto uloženého trestu.

Obžalovaný Z[redacted] je soukromý podnikatel, provozuje autotaxi. Je ženatý, otcem dvou dětí, manželku má na mateřské dovolené (čl. 2186). Jako svůj příjem uváděl takovou částku, že na ní spoluobžalovaní reagovali smíchem, soud pro nedostatek objektivních dokladů tedy výdělek tohoto obžalovaného nebral v úvahu. V místě bydliště byl tento obžalovaný postižen pro přestupek (čl. 1567, 2057). Z opisu RT na čl. 2661 soud zjistil, že rozsudkem okresního soudu v [redacted] ze dne 22.9.1992 sp.zn. [redacted] byl tento obžalovaný odsouzen k peněžitému trestu ve výši 4.000,- Kčs s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 1 měsíce pro trestné činy výtržnictví dle § 202 odst. 1 a útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 3 tr. zák. Peněžitý trest obžalovaný zaplatil dne 26.10.1992 (srov. připojený soudní spis). Projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil ještě před vyhlášením shora zmíněného odsuzujícího rozsudku, proto přichází v úvahu uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák. za současného zrušení výroku o trestu z předcházejícího rozsudku, jakož i výroků navazujících. Obžalovanému Z[redacted] nic nepolehčuje, nic mu také nepřitěžuje. Soud zároveň zhodnotil tu skutečnost, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti pouze jako pomocník hlavního pachatele. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl obžalovanému uložen souhrnný trest odnětí svobody v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, jehož výkon byl s ohledem na dosavadní soudní bezúhonnost obžalovaného podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Délka zkušební doby byla stavena v závislosti na přestupky obžalovaného. Zároveň, s ohledem na to, že jde o ulože-

ní souhrnného trestu, do něhož se započítává vykonaný trest peněžitý, byl opětovně uložen peněžitý trest ve výši 4.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho měsíce. Po výkonu peněžitého trestu neuplynula ještě doba jednoho roku ve smyslu § 54/4 tr. zák., proto se na obžalovaného Z[redacted] nehledí, jako by nebyl odsouzen, takže není překážka ve smyslu § 35 odst. 3 tr. zák. k uložení souhrnného trestu.

Závěrem považuje soud za nutné připomenout důležitou skutečnost všem obžalovaným, který byl uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl za podmínek § 58/1a) tr. zák. podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu. Pokud se někdo z takových obžalovaných dopustí ve zkušební době protiprávního jednání, rozhodne soud o nařízení výkonu trestu odnětí svobody. V opačném případě, když obžalovaný se bude chovat řádně, vysloví soud, že se obžalovaný osvědčil. Tím se bude na tohoto obžalovaného hledět, jako ... odsouzen nebyl. Zkušební doba podmíněného odsouzení počí... právní mocí rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání od osmi dnů od jeho písemného vyhotovení, k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

V Plzni dne 19. března 1993

Předseda senátu:
JUDr.Pravoslav P O L Á K
v.r.

~~Za správnost vyhotovení~~:

souhlasí s originálem
...ského soudu v Plzni
2921-3064
11 Co/91
27.4.2011